

ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ

ΤΥΧΗ, ΑΓΑΘΗ,
ΕΛΘΕ ΤΗ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΑΘΗΝΩΝ
ΤΟΝ ΣΥΛΛΟΓΟΝ ΝΕΑΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΩΣ
ΠΙΕΡΙΑΣ "Ο ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ",
ΕΡΓΑΙΝΕΣΑΙ

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Αγαπητοί συνπόντιοι στην Ελλάδα και όπου γης. Θα προσπαθήσω να σας κάνω μια διαδρομή μέσα από τις εθνικές και ιερές παραδόσεις μας που είναι η ταυτότητα και ο χαρακτήρας μας μέσα στο πέρασμα των αιώνων. Την ημέρα της εορτής του 15 Αυγούστου – ημέρα της κοιμήσεως της Θεοτόκου που όλος ο ποντιακός ελληνισμός και όχι μόνο κατακλύζει τους ιερούς ναούς και τα παρεκκλήσια όπου και να βρίσκονται. Θα προσπαθήσω να είμαι ευχάριστος διότι θα κινηθώ μέσα στο πνεύμα της μεγάλης γιορτής με λίγα ιστορικά και λαογραφικά στοιχεία που αφορούν στην κοίμηση και μετάσταση της υπεραγίας ημών Θεοτόκου και στην ιερή εικόνα της Παναγίας Σουμελάς.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΟ ΤΟΥ ΠΟΝΤΟΥ, η Παναγία Σουμελά, περιβάλλεται από ιστορία, θρύλους και παραδόσεις, που έχουν σχέση με την εικόνα της, τη μετοίκησή της στον Πόντο, τη μακρά παραμονή της στο ιστορικό μοναστήρι, τη μεταφορά στην Ελλάδα και την ανίδρυση του νέου ιερού προσκυνηματός της στο Βέρμιο απ' όπου ακτινοβολεί τη χάρη και την ευλογία της στα πέρατα όπου γης Ποντιακού Ελληνισμού.

Συνοπτικά η ιστορία της έχει ως εξής, Η εικόνα με χαραγμένη τη μορφή της Παναγίας σε ξύλο, κατά τον Νεόφυτο Καυσοκαλυβίτη, είναι έργο του Ευαγγελιστού Λουκά. Ο μαθητής του Ανανίας την έφερε στην Αθίνα στο τέλος του 4ου αι., απ' όπου η εικόνα μετοίκησε με θαυματουργό τρόπο στον Πόντο, στο όρος Μελά, οπότε άρχισε η ανέγερση της μονής από τους Αθηναίους μοναχούς Βαρνάβα και Σωφρόνιο.

Η εκκλησία της Σουμελιώτισσας ήταν σκαλιστή μέσα στο βουνό Μελά όπου πήρε και το όνομα «Παναγία Σουμελά». Επί αιώνες το μοναστήρι αυτό υπηρξε το προσκύνημα της Ανατολής, ο οδηγός, ο παρηγορητής, ο συμπαραστάτης, το καταφύγιο και ο εμψυχωτής των Ελληνο-Ποντίων, ένας από τους σπουδαιότερους παράγοντες διατήρησης της ελληνικής γλώσσας και ταυτότητας, καθώς και της αναζωπύρωσης της εθνικής και θρησκευτικής συνείδησης των πιστών. Λίγα μοναστήρια είχαν αποκτήσει τη φήμη, τη δόξα, τον πλούτο, τη δράση και την προσφορά της Παναγίας Σουμελά. Και λίγα γνώρισαν τις περιπέτειες, τις πυρκαγιές, τις ληστείες, τις διώξεις, το βίαιο εξισλαμισμό και την εξόντωση, με αποκορύφωμα τον ξεριζωμό του Ποντιακού Ελληνισμού από τις πατρογονικές εστίες του (1922-1924) και την εγκατάλειψη της μονής με όλες τις ολέθριες γι' αυτήν συνέπειες. Όταν συνέβη το τραγικό γεγονός, οι μοναχοί της έθαψαν την εικόνα μαζί με ένα χειρόγραφο ευαγγέλιο και ένα μεγάλο πολύτιμο σταυρό, τον φιλοξένησε η Παναγία Σουμελά Κατερίνης το 2004 στον πάνσεπτο ιερό ναό μας του Αγίου Σάββα, την ημέρα της πανηγυρέως του.

Το 1931 ο Αμβρόσιος Σουμελιώτης πήγε και έφερε τα τρία πολύτιμα κειμήλια, και τα παρέδωσε στον Αρχιεπίσκοπο Αθηνών Χρυσάνθο, ο οποίος τα εμπιστεύτηκε στο Βυζαντινό Μουσείο Αθηνών. Είκοσι χρόνια αργότερα το 1951, μετά από πρόταση του Προέδρου του Σωματείου Παναγία Σουμελά Θεσσαλονίκης, Ιατρού Φίλωνα Κτενίδη, η εικόνα παραχωρήθηκε στο Σωματείο, το οποίο άρχισε την ανέγερση προσκυνηματος στο Βέρμιο, πάνω από την Καστανιά.

Όχι με σκοπό ίδρυσης μιας ακόμη Μονής, αλλά ενός συμβόλου και φάρου, ενός μνημείου και τόπου συνάντησης και προσευχής, ενός φορέα διαιώνισης και διάδοσης της Ορθόδοξης παράδοσης και της πολιτιστικής κληρονομιάς των Ελληνο-Ποντίων, ως εστία αναθέρμανσης του εθνικού και

Συνέχεια στη σελ.9

ΔΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ" Ν. ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑΣ Ν. ΠΙΕΡΙΑΣ

Δ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ Αρ. Φύλλου 89 - Ιούλιος - Αύγουστος (Χορτοθέρης - Αλονάρης) 2011

ΟΦΙΤΙΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΕΜΑ 2011

στην Νέα Τραπεζούντα Πιερίας

Όπως κάθε χρόνο τον μήνα Αύγουστο έτσι και φέτος ο Σύλλογος Αλέξανδρος Υψηλάντης Νέας Τραπεζούντας διοργάνωσε το καθιερωμένο «Οφίτικο Συναπάντημα» το Σάββατο 13 και την Κυριακή 14 Αυγούστου στο χώρο της κεντρικής πλατείας του χωριού με την στήριξη και συνεργασία των φορέων του χωριού.

Για μία ακόμη χρονιά η εκδήλωση αυτή αποτέλεσε σημείο αναφοράς και συνάντησης όλων των Οφίτων, που βρίσκονται διάσπαρτοι σε πολλές πόλεις και χωριά της πατρίδας μας, όπως και των Οφίτων που διαμένουν στο εξωτερικό. Οι απανταχού Οφίτες έδωσαν το παρόν σε ένα ξεχωριστό Συναπάντημα στο όμορφο χωριό τους τη Νέα Τραπεζούντα Πιερίας, τον τόπο καταγωγής τους, αυτόν που δημιούργησαν με πολύ κόπο και μεράκι οι πρώτοι πρόσφυγες μετά την καταστροφή και τον διωγμό τους από τον αλησμόνητο Πόντο. Σε μία δύσκολη εποχή για όλους τους Έλληνες λόγω της οικονομικής κρίσης και ύφεσης που περνάει η πατρίδα μας, η επιτυχία και του φετινού «Οφίτικου Συναπαντήματος» ήταν πολύ μεγάλη, όπου μαζί με τους Οφίτες το παρόν έδωσαν και πολλοί πό-

ντιοι αλλά και φίλοι και γνωστοί του Συλλόγου που χόρεψαν και γλέντησαν και τις δύο βραδιές μέχρι τις πρώτες πρωινές ώρες αποδεικνύοντας ότι ο κόσμος παρά τα προβλήματα που αντιμετωπίζει, υποστηρίζει ποιοτικές εκδηλώσεις ψυχαγωγίας οι οποίες αποτελούν παράλληλα και τρόπο διεξόδου από τη γκρίζα καθημερινότητα.

Την 1η ημέρα του συναπαντήματος Σάββατο 13 Αυγούστου έλαβαν μέρος οι παρακάτω καλλιτέχνες: Λύρα: Παναγιώτης Ασλανίδης Τραγούδι: Γιάννης Κουρτίδης, Λύρα: Αλέξανδρος Αλχαζίδης, Τραγούδι: Βασίλης Τοπαλίδης, Ντραμς: Βαγγέλης Παραδεισόπουλος, Αρμόνιο: Κώστας Αντωνιάδης

Συνέχεια στη σελ. 3

Το χορευτικό του Συλλόγου μας στην Νέα Σαμψούντα Πρέβεζας

Το μεγάλο χορευτικό τμήμα του Συλλόγου μας με την συνοδεία μελών του Δ.Σ. ταξίδεψε την Παρασκευή 5 Αυγούστου στην Νέα Σαμψούντα Πρέβεζας όπου μετά από πρόσκληση του τοπικού Συλλόγου του Εξωραϊστικού Εκπολιτιστικού Συλλόγου «Πάμισος» Νέας Σαμψούντας, το βράδυ της ίδιας ημέρας παρουσίασε χορούς του Πόντου και συμμετείχε με την αποστολή του στις τριήμερες εκδηλώσεις που διοργάνωσε το φίλο σωματείο «Πάμισος».

Η εκδήλωση έγινε στην κεντρική πλατεία του

χωριού και το παρόν έδωσαν οι επίσημες αρχές του Νομού Πρέβεζας και πλήθος κόσμος. Επίσης την ίδια ημέρα χόρεψαν και τα τρία χορευτικά τμήματα του τοπικού Συλλόγου, το χορευτικό τμήμα του Μορφωτικού Συλλόγου Νέας Σινώπης «Διογένης», και το χορευτικό τμήμα της Αδελφότητας Μικρασιατών Ποντίων Ηπείρου. Το Διοικητικό Συμβούλιο του Συλλόγου μας ευχαριστεί θερμά τα μέλη του Δ.Σ. του Συλλόγου Νέας Σαμψούντας για την πρόσκληση καθώς επίσης και για την άριστη φιλοξενία που είχε κατά την διαμονή του εκεί.

ΥΨΗΛΑΝΤΕΙΟΣΑΓΩΝΑΣ ΔΡΟΜΟΥ 2011

ΠΡΟΚΗΡΥΞΗ ΑΓΩΝΑ

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ: 9 Οκτωβρίου 2011, 11:00 πμ
ΤΟΠΟΣ: Νέα Τραπεζούντα Πιερίας
ΑΠΟΣΤΑΣΗ: 10.000 μέτρων

ΔΙΟΡΓΑΝΩΤΕΣ: Μορφωτικός Ποντιακός Σύλλογος Νέας Τραπεζούντας Πιερίας "Αλέξανδρος Υψηλάντης" σε συνεργασία με τον Αθλητικό Πολιτιστικό Σύλλογο Δρομέων Πιερίας "ΖΕΥΣ"

Ο Μορφωτικός Ποντιακός Σύλλογος Νέας Τραπεζούντας Πιερίας "Αλέξανδρος Υψηλάντης" σε συνεργασία με τον Αθλητικό Πολιτιστικό Σύλλογο Δρομέων Πιερίας "ΖΕΥΣ" διοργανώνει και προκηρύσσει τον «ΥΨΗΛΑΝΤΕΙΟ αγώνα δρόμου 2011» συνολικής απόστασης 10.000 μ. Ως ημερομηνία διεξαγωγής ορίζεται η 9η Οκτωβρίου 2011, ημέρα Κυριακή και ώρα 11:00.

Καλούμε όλους τους δρομείς ενταγμένους σε συλλόγους ή όχι, να έρθουν και να τρέξουν στο φιλόξενο χωριό σε μια διαδρομή που φέτος αλλάζει ελαφρώς σχετικά με την περσινή και προστίθενται 500 επιπλέον μέτρα.

ΠΕΡΙΓΡΑΦΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ: Ως αφετηρία και τερματισμός ορίζεται η κεντρική πλατεία Νέας Τραπεζούντας. Το τρέν περιλαμβάνει άσφαλο (κυρίως) και χαλί. Η διαδρομή είναι ευχάριστη αλλά και ιδιαίτερα απαιτητική καθώς συμπεριλαμβάνει συχνές υψομετρικές αυξομειώσεις (ανηφόρες και κατηφόρες).

Συγκεκριμένα: τα πρώτα 2,5 χιλιόμετρα είναι ελαφρώς κατηφορικά έως πολύ κατηφορικά και παρέχουν στους συμμετέχοντες δρομείς την ευκαιρία μια καλής προθέρμανσης. Μετά, και έως τα 3,2 χλμ ακολουθεί μία μάλλον απότομη ανηφόρα και οι αθλητές κατευθύνονται προς την Σεβαστή. Από τα 3,2 έως 6,7 χλμ (κατεύθυνση προς Κορινό και Κάτω Άγιο Ιωάννη) η διαδρομή είναι επίπεδη και κατηφορική και οι αθλητές κινούνται έχοντας μία πανέμορφη θέα του χιονισμένου Όλυμπου. Πριν την είσοδο των αθλητών στον Κάτω Άγιο Ιωάννη τους περιμένει μία δύσκολη αλλά σύντομη ανηφόρα 250 μ. Μετά την ανηφόρα αυτή οι αθλητές κινούνται περιφερειακά του Κάτω Άγιου Ιωάννη και έως το 8,8 χλμ η διαδρομή είναι κατηφορική και επίπεδη. Οι αθλητές θα πρέπει ναυποθηκεύσουν δυνάμεις για τα τελευταία 1200 μ (αφήνοντας τον Κάτω Άγιο Ιωάννη και κατευθυνόμενοι προς στην Νέα Τραπεζούντα) καθώς αυτά είναι συνεχόμενα ανηφόρα! Τα τελευταία 150 μ προς την κεντρική πλατεία Νέας Τραπεζούντας είναι επίπεδα.

ΠΑΡΑΛΑΒΗ ΑΡΙΘΜΩΝ: Ο ισχυρισμός συμμετεχόντων θα πρέπει να βρίσκονται έως και μία ώρα πριν την εκκίνηση στην πλατεία του χωριού για την παραλαβή των αριθμών τους.

ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ – ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΚΑΛΥΨΗ: Αν και η διαδρομή δεν θα έχει ιδιαίτερη κίνηση, σε όλο το μήκος της, θα επιτηρείται από τους ποδηλάτες του ποδηλατικού συλλόγου.

ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ

Δίμηνη έκδοση
ΤΟΥ ΠΟΝΤΙΑΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ "ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ"
Ν. ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑΣ ΠΙΕΡΙΑΣ

Υπεύθυνος σύμφωνα με το νόμο ο πρόεδρος του Συλλόγου
 ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ: Βασίλης Παραδεισόπουλος 6937054415

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Τηλέφωνο - Fax: 23510 91291, E-mail: ipsilantis@hol.gr
 WEB SITE: www.ipsilantis.gr

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ

Δ.Σ. Συλλόγου

ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ

Τερζίδης Αριστέιδης
 Μεγαλόπουλος Ιωάννης

Τερζίδης Δημήτρα

Τερζίδης Βασίλειος

Σελιδοποίηση: Κανελλάτος Σπύρος - 23510 73333

Τα σκίσα είναι του Κώστα Σ. Βασιλειάδη

ΕΤΗΣΙΕΣ ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Εσωτερικού

Φυσικά πρόσωπα: 10 ευρώ

Σύλλογοι - Κοινοτήτες: 30 ευρώ

Τράπεζες - Επιχειρήσεις Α.Ε. 45 ευρώ

Εξωτερικού:

Για χώρες Ευρώπης 25 ευρώ

Για άλλες Ηπείρους 30 δολ. ΗΠΑ

Επιταγές - εμβάσματα:

Παπαργυροπούλου - Λυκίδου Μαρία

60100 Νέα Τραπεζούντα

*Χειρόγραφα δημοσιευμένα ή μη δεν επιστρέφονται

*Τα κείμενα εκφράζουν τις απόψεις των συντακτών τους

και όχι του Συλλόγου "ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ"

κού συλλόγου Ποδηλατική Απόδραση Πιερίας και τον Ποδηλατικό όμιλο Κατερίνης ΔΙΑΣ καθώς και από εθελοντές του συλλόγου. Επίσης, στον αγώνα θα συνδράμουν οι ραδιοερασιπύχνες Πιερίας.

Ο αγώνας θα καλυφθεί υγειονομικά από το Σώμα εθελοντών Σαμαρειτών και Διασωστών του ΕΕΣ και τη Διασωστική Ομάδα Πιερίας. Επίσης, η παρουσία γιατρού είναι εξασφαλισμένη.

Η διαδρομή σε όλο της τομήκος θα διαφυλάσσεται από το Αστυνομικό Τμήμα της Περιφέρειας Κατερίνης.

ΕΚΔΟΣΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΩΝ: Η έκδοση των αποτελεσμάτων θα γίνει με την φροντίδα των δύο συλλόγων.

ΜΕΤΑΛΛΙΑ – ΠΑΡΟΧΕΣ: Σε όλους τους τερματίζοντες αθλητές θα δοθούν μετάλλια πρωτότυπα και αναμνηστικά μπλουζάκια. Επιπρόσθετα, στους τρεις πρώτους άνδρες και στις τρεις πρώτες γυναίκες της γενικής κατάταξης θα γίνουν βραβεύσεις.

Σταθμός ανεφοδιασμού θα υπάρχει στο 5ο χιλιόμετρο της διαδρομής. Η χιλιομετρική ένδειξη θα είναι ανά χιλιόμετρο. Στο τερματισμό θα υπάρχουν νεράκια φρούτα καθώς και μπουφές με παραδοσιακά ποντιακά εδέσματα προσφορά των κατοίκων του χωριού.

ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΔΗΛΩΣΕΩΝ ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ – ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ: Προθεσμία υποβολής δηλώσεων συμμετοχής ορίζεται η Παρασκευή 7 Οκτωβρίου 2011, ώρα 12:00. Οι διοργανωτές παρακαλούν για την έγκαιρη αποστολή των δηλώσεων συμμετοχής για να μπορέσουν να ανταποκριθούν στις απαιτήσεις του αγώνα με επιτυχία. Οι σύλλογοι δρομέων ενθαρρύνονται να στείλουν ομαδικά τις συμμετοχές τους.

Η αποστολή των δηλώσεων συμμετοχής γίνεται με fax στο 2351091291. Εναλλακτικά, με την αποστολή email στο ipsilantis@hol.gr και apsd.zeus@gmail.com αντίστοιχα. Στις δηλώσεις συμμετοχής (δεν υπάρχει συγκεκριμένο φόρμα) θα πρέπει υποχρεωτικά να αναγράφονται τα εξής στοιχεία των αθλητών: όνομα, επώνυμο, σύλλογος, ημερομηνία γέννησης, τόπος διαμονής, τηλέφωνο επικοινωνίας, υπογραφή. Οκάθε αθλητής θα πρέπει να βεβαιώνει ότι τρέχει με δική του ευθύνη και έχει εξεταστεί πρόσφατα από ιατρό.

Δικαίωμα συμμετοχής έχουν όλοι οι αθλητές και αθλήτριες, άνω των 18 ετών, οι οποίοι θα τρέξουν αποκλειστικά με δική τους ευθύνη ενώ θα πρέπει να έχουν εξεταστεί από ιατρό πρόσφατα. Η συμμετοχή σε άτομα κάτω των 18 δεν θα επιτραπεί.

Οι σύλλογοι δρομέων ενθαρρύνονται να στείλουν ομαδικά τις συμμετοχές τους.

ΠΡΟΣΒΑΣΗ: Η Νέα Τραπεζούντα βρίσκεται μεταξύ Κορινού και Κατερίνης σε απόσταση 7 χλμ. Οι αθλητές που θα έρθουν από Βορρά θα αφήσουν την Εθνική οδό στην έξοδο της Κατερίνης (πριν το τούνελ) και θα στρίψουν δεξιά ακολουθώντας την Παλαιά Εθνική οδό προς Θεσσαλονίκη. Στα δεύτερα φανάρια (Νέα Χράνη) θα στρίψουν αριστερά (υπάρχουν και οι σχετικές πινακίδες). Η Ν. Τραπεζούντα είναι αμέσως μετά το χωριό του Κάτω Αγιάνη.

Οι αθλητές που έρχονται από Νότο θα ακολουθήσουν την ίδια διαδρομή με την διαφορά ότι αφήνουν την Εθνική οδό στην δεύτερη έξοδο για Κατερίνη.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Πληροφορίες για τον αγώνα δίνονται στα τηλέφωνα 6974320831 και 2351351257 (Γρηγοριάδης Δημήτρης), 6977880540 (Σεϊταρίδης Δημοσθένης) και 6937054415 (Παραδεισόπουλος Βασίλης). Επίσης, μπορείτε να επισκεφθείτε την ιστοσελίδα του Συλλόγου ΑΠΣΔ Πιερίας

Σύλλογος "Υψηλάντης" www.ipsilantis.gr

«ΖΕΥΣ» http://www.zeusrunnersclub.gr

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Τη Δευτέρα 10 Οκτωβρίου και ώρα 7:30 μ.μ. στην αίθουσα πολλαπλών χρήσεων του συλλόγου Μ.Π.Σ «Αλέξανδρος Υψηλάντης» στη Νέα Τραπεζούντα Πιερίας, θα πραγματοποιηθεί σε συνεργασία με το Σύλλογο Καρκινοπαθών Ν. Πιερίας ομιλία-διάλεξη με θέμα « Η δική μου ιστορία με τον καρκίνο» με ομιλητές μέλη του Συλλόγου Καρκινοπαθών Ν. Πιερίας.

Από το Δ.Σ. του

Συλλόγου Αλέξανδρος Υψηλάντης

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ ΓΙΑ ΤΑ «ΟΦΙΤΙΚΑ ΝΕΑ»

ΠΟΛΥΧΡΟΝΙΔΟΥ ΔΗΜΗΤΡΑ	20€
ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ ΟΛΓΑ	10€
ΕΦΡΑΙΜΙΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	10€
ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ	10€
ΣΕΪΤΑΡΙΔΗΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ	10€
ΧΡΙΣΤΕΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ	20€
ΕΞΙΖΟΓΛΟΥ ΧΡΗΣΤΟΣ	50€
ΣΕΪΤΑΡΙΔΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ	50€
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ	20€
ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ	10€
ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΥ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ	50€
ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ ΠΕΤΡΟΣ	50€
ΧΑΡΑΛΑΜΠΙΔΟΥ Ε-ΣΙΡΔΕΝΗ Δ.	50€
Ζαπουνίδης Χαράλαμπος	50 €
Σπανίδου Γεωργία	10 €
Κυρμανίδου Μαρία	10 €
Χατζηπαναγιωτίδου Βασιλική	10 €
Αλχαζίδης Χ. Κωνσταντίνος	10 €
Σαββίδου Χριστίνα	10 €
Αδαμίδης Γεώργιος	10 €
Βασιλειάδη Χαρ. Ελένη	10 €
Κοσμίδη Ιωάννη	30 €
Τερζίδης Β. Παναγιώτης	30 €
Ταράσης Γεώργιος	20 €
Βαρυτιμίδου-Χανδόλια Ροδή	20 €
Αποστολίδου Δέσποινα	10 €
Αποστολίδου Ευθυμία	10 €
Αντωνιάδης Χρήστος	10 €
Γαβριηλίδης Παναγιώτης	20 €
Καλαϊτζίδης Παύλος	15 €
Καραγκιοζίδης Γεώργιος	30 €
Ζανέτας Μ. Ιωάννης	20 €
Κοκκινίδης Θεοφάνης	20 €
Κοκκινίδου Ευδοξία	20 €
Καραχριστιανίδου Δέσποινα	20 €
Μαυρίδης Συμεών	20 €
Μαυροπούλου Αναστασία	50 €
Βασιλειάδης Λάζαρος	20 €
Σεϊταρίδης Θεόδωρος	30 €

Μεγάλη Διάκριση για τον Παναγιώτη Τερζίδα

Στις 30/5/2011 ο Παναγιώτης Τερζίδης του Δημ. Βραβεύτηκε από τον Σύλλογο του ΜΕΓΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ως ο καλύτερος αθλητής του τμήματος Μπάσκετ ανάμεσα σε 400 συναθλητές του. Είναι 13 ετών.

Του ευχόμαστε και άλλες επιτυχίες.

Ο Ιορδάνης Ποιμενίδης παρουσίασε τα νέα του γλυπτά

Στο πανηγύρι του Συλλόγου Ποντίων Κορινού τον Ιούνιο του 2011 ο Ιορδάνης Ποιμενίδης παρουσίασε σε έκθεση του Συλλόγου καινούρια έργα του. Όπως πά-

να ξαφνιάζει τον επισκέπτη με αυτά που κάνει και κατασκευάζει από παλαιά εργαλεία και σίδερα. Από τα πολλά που έφτιαξε είχε και ένα γλυπτό από πωρόλιθο. Στην φωτογραφία ένα από τα θαυμάσια σε σκέψη και φαντασία έργα του. Ο καθιστός άνθρωπος (ο σκεφτικός), από εργαλείο οικοδόμων (σκύλα).

Του ευχόμαστε να συνεχίζει να φτιάχνει.

Η τέχνη είναι ατελείωτη και ο Ιορδάνης έχει μεράκι και φαντασία.

ΟΦΙΤΙΚΟ ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ 2011

στην Νέα Τραπεζούντα Πιερίας

Συνέχεια από τη σελ. 1

Τη 2η ημέρα του συναπαντήματος, Κυριακή 14 Αυγούστου έλαβαν μέρος οι παρακάτω καλλιτέχνες Λύρα: Πιπερίδης Δημήτριος, Τραγούδι: Στεφανίδης Γιώργος, Λύρα: Βαγγέλης Παραδεισόπουλος, Τραγούδι: Γιώτης Γαβριηλίδης, Ντράμς: Τριαντάφυλλος Γαργαετίδης, Αρμόνιο: Κώστας Αντωνιάδης

Και τις 2 ημέρες του συναπαντήματος συμμετείχαν και τα παιδιά του τμήματος εκμάθησης ποντιακής λύρας του συλλόγου μας Αλέξανδρος Αλχαζίδης και Βαγγέλης Παραδεισόπουλος.

Τις εκδηλώσεις τίμησαν με την παρουσία τους, ο Βουλευτής Πιερίας κ. Αθανάσιος Παπαγεωργίου, η Αντιπεριφερειάρχης της Περιφερειακής Ενότητας Πιερίας κα. Σοφία Μαυρίδου, ο Αντιδήμαρχος του Δήμου Κατερίνης και Αναπληρωτής Δημάρχου κ. Ζήνωνας Σατραζέμης, ο εκπρόσωπος του Βουλευτή Πιερίας κ. Κώστα Κουκοδήμου, Δημοτικοί Σύμβουλοι του Δήμου Κατερίνης, ο Πρόεδρος του Τοπικού Συμβουλίου Νέας Τραπεζούντας κ. Κωνσταντίνος Πετρίδης, και οι Τοπικοί Σύμβουλοι του Κορινού.

Συγκινητική ήταν και η παρουσία Ποντίων εκδρομμένων από τον Αλυσμόνητο Πόντο οι οποίοι την 1η ημέρα των εκδηλώσεων επισκέφτηκαν το χωριό μας και αφού μόνοι τους χόρευαν δύο χορούς (Πυρρίχιος χορός Σέρρα Τρομαχτόν Τικ) προς τιμή όλων των παρευρισκομένων διασκέδασαν μαζί μας μέχρι το πρωί μένοντας ενθουσιασμένοι από την υποδοχή και φιλοξενία που δέχθηκαν και εντυπωσιασμένοι από την ένταση και το πάθος για χορό και τραγούδι που είχε το φετινό Οφίτικο Συναπάντημα.

Επίσης τις εκδηλώσεις τίμησαν με την παρουσία τους τα μέλη των Δ.Σ των Ποντιακών Συλλόγων του Νομού Πιερίας και εκπρόσωποι συλλογικών και κοινωνικών φορέων του Νομού μας. Ξεχωριστή ήταν και η παρουσία εκπροσώπων Ποντιακών Οργανώσεων από τον Καναδά και τη Γερμανία.

Το Δ.Σ του Συλλόγου ευχαριστεί θερμά τους χορηγούς, και τους εθελοντές οι οποίοι με την εργασία τους συνέβαλαν τα μέγιστα για την άψογη διοργάνωση του Οφίτικου Συναπαντήματος.

Άποψη του κόσμου που συμμετείχε στο Οφίτικο Συναπάντημα

Ο Γιάννης Κουρτίδης στο τραγούδι

Ο Παναγιώτης Ασλανίδης στην Λύρα

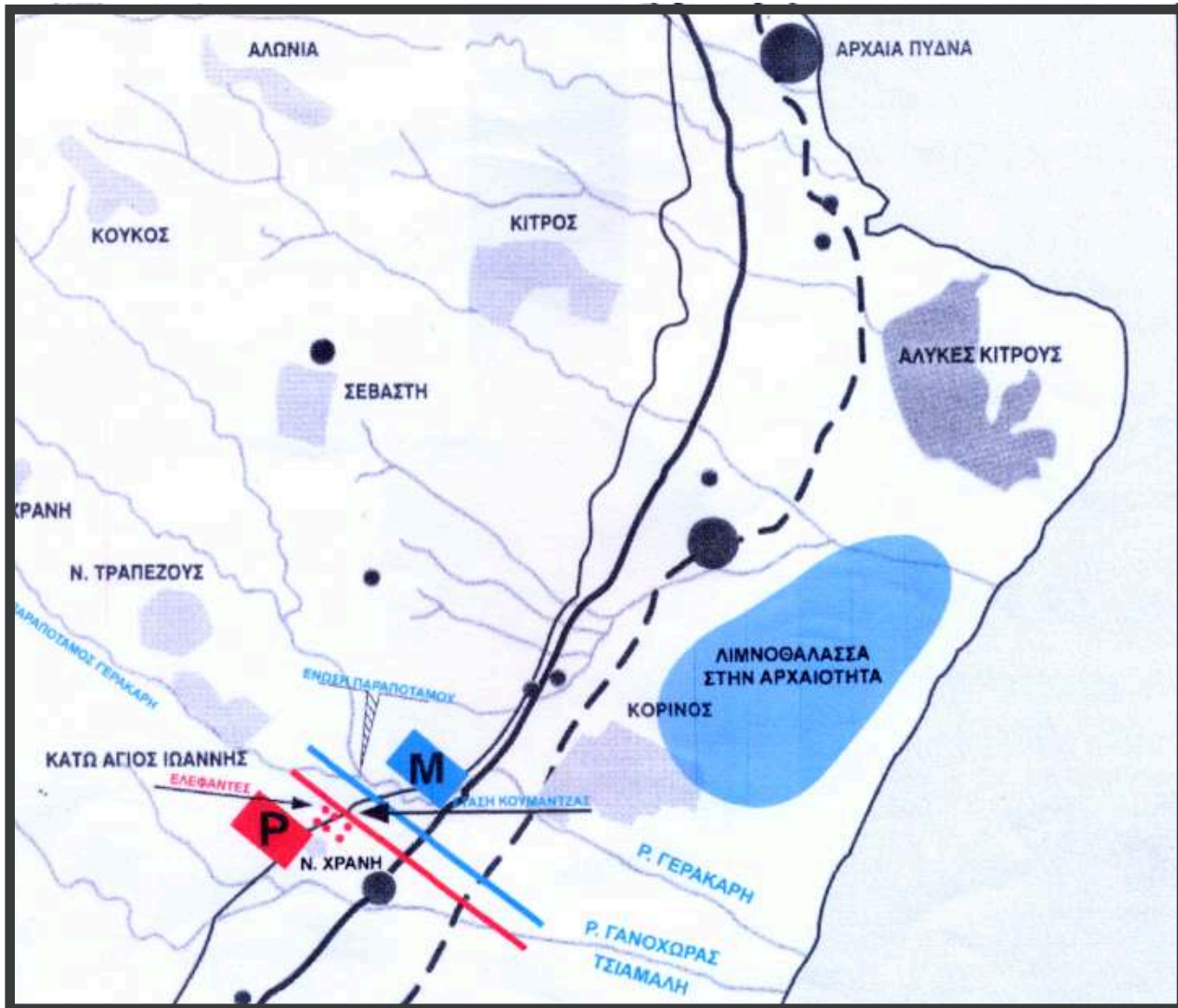
Ο πρόεδρος του Συλλόγου Βασίλης Παραδεισόπουλος

Οι εκ Πόντου επισκέπτες στον χορό "Σέρρα"

Γιώτης Γαβριηλίδης - Γιώργος Στεφανίδης στο τραγούδι με τον Δημήτρη Πιπερίδη στη Λύρα

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΠΥΔΝΑΣ

(22 ΙΟΥΝΙΟΥ 168 Π.Χ.)

του Ιορδάνη Ποιμενίδη

Συνέχεια από το προηγούμενο

«Πρώτη γραμμή βέλη» φώναξα στους τοξότες μου.

«Πρώτη γραμμή βέλη». Ακούστηκε σαν αντίλαλος η διαταγή από τον διπλανό λόχο, καθώς περνούσαν από μπροστά μας κάποιες αποκομμένες ομάδες του ρωμαϊκού ιππικού που είχαν απομείνει. Ένα μαύρο σύννεφο από βέλη έσχισαν τον ουρανό σφυρίζοντας, καρφώνοντας ιππείς και άλογα σε αμέτρητα σημεία δημιουργώντας μια μεγάλη σε μήκος άμορφη μάζα από νεκρά σώματα ανθρώπων και ζώων.

«Δεύτερη γραμμή βέλη». Έδωσα πάλι διαταγή καθώς το τείχος που δημιουργήθηκε από τα νεκρά ζώα και ιππείς είχε εγκλωβίσει μέσα του όλους τους υπόλοιπους που είχαν μείνει πίσω.

Ο λοχαγός Διονυσιογένης ανοίχτηκε στα δίπλα με τους άντρες του και άρχισε να καταδιώκει ιππείς, που τα άλογά τους είχαν πληγωθεί ή θανατωθεί από τα βέλη μας και τώρα έτρεχαν με τα πόδια για να σωθούν, προς διάφορες κατευθύνσεις.

Από την άλλη πλευρά οι μπροστινές γραμμές των Ρωμαίων έπεφταν κάτω νεκρές η μία μετά την άλλη καθώς ερχόντουσαν αντιμέτωπες με το συμπαγές τείχος της Μακεδονικής φάλαγγας και τις μακριές θανατηφόρες σάρισες. Το ίδιο τέλος είχαν και όσοι λεγεωνάριοι προσπαθούσαν να ξεφύγουν από τα πλάγια, πέφτοντας επάνω στο ιππικό και τα βέλη μας. Ο ρωμαϊκός στρατός είχε αρχίσει να διαλύεται, και τράπηκε σε άτα-

κτη φυγή και υποχώρηση. Συνεχίσαμε το έργο μας καταδιώκοντας και εμείς τώρα με την σειρά μας κάποιες μεμονωμένες ομάδες στρατιωτών και λεγεώνες που προσπαθούσαν να ξεφύγουν, σκοτώνοντας όσους περισσότερους μπορούσαμε. Την καταδίωξη όμως την σταμάτησε απρόσμενα η Βασιλική σάλπιγγα που μας καλούσε όλους πίσω, στις αρχικές θέσεις παράταξης. Όπως οι περισσότεροι αξιωματικοί, έτσι και 'γω ξαφνιάστηκα με αυτό το αλλόκοτο και άκαιρο για εκείνη την στιγμή πρόσταγμα του Βασιλιά. Για κάποιο ανεξήγητο λόγο, ο Περσέας δίστασε και δεν ήθελε να εκμεταλλευτεί την νίκη του για να συντρίψει ολοκληρωτικά τους Ρωμαίους, αποσύροντας τελικά όλες του τις δυνάμεις.

Μέσα σε λίγο χρονικό διάστημα τα περισσότερα τμήματα του Μακεδονικού στρατού είχαν ήδη γυρίσει πίσω και άρχισαν να παρατάσσονται κανονικά μετρώντας το καθένα τυχόν απώλειες σε έμφυχο υλικό. Ο μοναδικός λόχος που δεν είχε γυρίσει ακόμη και έλειπε έως εκείνη την στιγμή, ήταν του Διονυσιογένη. Όταν όλοι μπήκαν τελικά στις γραμμές τους, ο αρχηγός του βασιλικού ιππικού περνούσε από κάθε τμήμα παίρνοντας αναφορά και καταγράφοντας επίσημα όλες τις απώλειες μετά την μάχη.

«Όλοι παρών αξιωματικέ» του είπα όταν στάθηκε μπροστά μου. Μετά κοίταξε στον κενό χώρο που υπήρχε δίπλα από τους άντρες μου, και ρώτησε με ένα πολύ απαξιωτικό ύφος.

«Που είναι αυτός λοχαγέ»; Εννοώντας τον Διονυσιογένη. Δεν ήθελε να αναφέρει ούτε το όνομά του. Τα αισθήματα ήταν αμοιβαία τελικά, σκέφτηκα από μέσα μου, και μετά του απάντησα.

«Θα πρέπει να απομακρύνθηκε αρκετά καταδιώκοντας τους Ρωμαίους αξιωματικέ και μάλλον γι' αυτό δεν άκουσε το πρόσταγμα της σάλπιγγας», του είπα

προσπαθώντας να καλύψω για λίγο τον λοχαγό, και να δικαιολογήσω με αυτόν τον τρόπο την απουσία του.

«Νάτοι έρχονται!» φώναξε κάποιος σαρισσοφόρος ανάμεσα από τις μπροστινές γραμμές της φάλαγγας.

Ξέροντας πολύ καλά τον χαρακτήρα του Διονυσιογένη και τις «καλές» σχέσεις που είχε με τους ανωτέρους του, είχα ήδη αρχίσει να υποψιάζομαι για το τι θα επακολουθούσε. Από τον τρόπο και μόνο που βάδιζε καθώς ερχόταν προς το μέρος μας, μπορούσες πολύ εύκολα να καταλάβεις το πόσο τσατισμένος ήταν. Πέρασε από μπροστά μας με τον λόχο του αγνοώντας πλήρως την παρουσία από το βασιλικό ιππικό, και αφού τοποθέτησε τους άντρες του στο κενό που υπήρχε δίπλα μας, με πολύ βιαστικά και κοφτά παραγγέλματα, άρχισε πολύ γρήγορα, σχεδόν τρέχοντας να κατευθύνεται προς το μέρος μας.

«Ποιος βλάκας έδωσε αυτή την διαταγή»; Φώναξε πολύ δυνατά εμπρός στον έφιππο ανώτερο αξιωματικό τρομάζοντας μ' αυτόν τον τρόπο το άλογο που σηκώθηκε ψηλά στο δυο του πίσω πόδια. Ο αρχηγός του βασιλικού ιππικού όταν ηρέμησε και επανέφερε το ζώο στην κανονική θέση, του απάντησε έναν πολύ καλά συγκρατημένο θυμό.

«Είναι διαταγή του Βασιλιά, την αναφορά σου τώρα λοχαγέ».

«Καλά το φαντάστηκα» είπε ο Διονυσιογένης, και συνέχισε. «Μόνο αυτός ο ψυχάκις θα μπορούσε να κάνει μια τέτοια βλακεία, τώρα που είχαμε τους ρωμαίους στο χέρι».

«Την αναφορά σου λοχαγέ» είπε ξανά ο αρχηγός του βασιλικού ιππικού κοιτώντας τον με ένα βλέμμα γεμάτου μίσος.

«Πάνε να την πάρεις μόνος σου άμα θες». Του απάντησε ο λοχαγός φεύγοντας, και συνεχίζοντας ακόμη να παραμιλάει φωναχτά από τα νεύρα του. «Ο βλάκας, αφού τους είχαμε στο χέρι».

Ο αρχηγός του ιππικού γεμάτος θυμό, και εκνευρισμένος από την ανυπακοή του Διονυσιογένη έβγαλε το ξίφος και έκανε να τρέξει με το άλογο πίσω του.

«Όλοι παρών αξιωματικέ» είπε όμως η «σκιά» που πετάχτηκε από το πουθενά μπροστά του και τον σταμάτησε.

Απ' ότι φάνηκε αργότερα, ο λοχαγός είχε δίκιο για όλα όσα έλεγε ακόμη μια φορά. Η απόφαση του Περσέα να μην συνεχίσει την καταδίωξη, γλίτωσε του Ρωμαίους από την ολοκληρωτική καταστροφή.

Είχε ακουστεί ότι ένας Κρητικός ο Εύανδρος, ο οποίος μάλλον από προδοτικές διαθέσεις, τον συμβούλεψε να μην συνεχίσει την επίθεση, αλλά να συγκρατήσει ακέραιο όλο τον στρατό του.

Στην μάχη αυτή οι Ρωμαίοι είχαν 2400 νεκρούς και 400 αιχμαλώτους, ενώ από την πλευρά μας οι απώλειες ήταν σχεδόν μηδενικές.

Ο Ύπατος των Ρωμαίων όμως όταν παρουσιάστηκε μπροστά στην σύγκλητο, φόρτωσε αμέσως την αποτυχία της μάχης στους Έλληνες Αιολείς συμμάχους τους, των οποίων οι επικεφαλές συνελήφθησαν και στάλθηκαν στην Ρώμη για να απολογηθούν. Έτσι, μ' αυτόν τον τρόπο, ο Ύπατος έσωσε την τιμή του και την τιμή των υπολοίπων στρατιωτών και των όπλων τους.

Αλλά η εκδικητικότητα των Ρωμαίων δεν σταμάτησε εκεί. Μετά την ήττα τους στο Σικύριο, άρχισαν ως αντίποινα λεηλασίες και καταστροφές ελληνικών συμμαχικών τους πόλεων από ξηρά και θάλασσα για μεγάλο χρονικό διάστημα. Φαίνεται όμως ότι τα αντίποινα και η εκδικητικότητα των Ρωμαίων, ήταν πολύ πιο μικρά σε σχέση με το μεγάλο μίσος που έτρεφαν οι περισσότεροι Έλληνες εκείνον τον καιρό για το Βασίλειο της Μακεδονίας. Αν και δεν είχαμε ολοκληρώσει μέχρι τέλους την αποστολή μας, αυτή την φορά ήμασταν οι νικητές. Είχαμε αρκετές επιτυχίες σε μάχες που δώσαμε με γείτονες βαρβάρους λαούς και συμμάχους των Ρωμαίων, αλλά αυτό που μας έλειπε και που θα ανέβαζε στα ύψη το ηθικό μας, ήταν μια νίκη ενάντια στον Ρωμαϊκό στρατό και τις λεγεώνες του. Σκέφτηκα ότι θα ήταν πολύ πιο ωραίο αν μοιραζόμουν αυτή την χαρά της νίκης και με τους αδικοχαμένους παιδικούς μου φί-

λους και ότι ίσως ο λόγος που επέζησα τελικά ήταν για να πάρω εκδίκηση μ' αυτόν τον τρόπο για τον χαμό τους. Στο μυαλό μου τότε ήρθαν πάλι οι δυσκολίες από τις πρώτες μέρες της εκπαίδευσης και ότι στο τέλος για οτιδήποτε συμβαίνει και γίνεται, πάντοτε υπάρχει κάποιος λόγος. Λόγος που μερικές φορές είναι πολύ δύσκολο να καταλάβεις από την αρχή. Όλοι μας όμως τώρα στο Μακεδονικό στράτευμα ήμασταν πολύ χαρούμενοι που τα καταφέραμε τελικά, και τα πειράγματα δεν έλεγαν να σταματήσουν στον δρόμο για την επιτροφή.

«Εεεεε Πρωτέα, κοίτα εδώ τοξότες που έχω στον λόχο μου», φώναζε προς το μέρος μου ο Διονυσογένης, και έδειχνε τους άντρες του με καμάρι. «Μπορεί να μην έχουν τόσο καλή τεχνική, αλλά είναι πιο παθιασμένοι από τους δικούς σου». Συνέχισε να λέει ο λοχαγός μέσα από τα ξεκαρδιστικά γέλια που ακούγονταν ακατάπαυστα. «Αν δεν τους σταματούσα στην καταδίωξη, θα είχαν ρημάξει σχεδόν όλους τους ρωμαίους που είχαν απομείνει».

«Μάλλον το αντίθετο θα πρέπει να έγινε λοχαγέ» του απάντησα με την σειρά μου, και τα γέλια συνεχίστηκαν.

Η χαρά μας όμως τελείωσε απότομα όταν φτάσαμε στο στρατόπεδο. Ο Λύκος ήταν νεκρός. Ένας αξιωματικός που ήρθε να μου συλλυπηθεί, μου είπε ότι πέρασε να πειράξει και να χαιρετήσει σχεδόν όλους μέσα στο στρατόπεδο από το πρωί. Μετά άρχισε να καθαρίζει τον πάγκο του, και την αποθήκη εξοπλισμού το μέρος όπου τελικά άφησε και την τελευταία του πνοή.

Τα είχα χάσει, και δεν ήξερα τι να κάνω. Πριν από λίγο ήμουν χαρούμενος και τώρα συναισθήματα λύπης άρχισαν να με πνίγουν μέσα μου. Ένωθα ένα σφίξιμο στο στομάχι και ένα κάψιμο στο λαιμό, τα μάτια μου είχαν βουρκώσει αλλά δεν μπορούσα να κλάψω. Απότομα άρχισα να μισώ αυτόν τον γεροξεκούτη, γιατί ήμουν σίγουρος ότι ήξερε τι θα γινόταν και δεν ήθελε με τίποτα να είμαι παρών. Έτσι ήταν από την πρώτη στιγμή που τον γνώρισα, σ' έκανε να απορείς, και να τον μισείς με τα καμώματά του, και μετά να τον συμπαιθείς για το ενδιαφέρον που σου έδειχνε. Αισθάνθηκα το χέρι ενός από τους τοξότες μου που μ' έπιασε από τον ώμο καθώς στεκόμουν ακίνητος και σιωπηλός μπροστά στο άψυχο σώμα του Λύκου, να μου λέει χαμηλόφωνα.

«Έλα πάμε λοχαγέ, πρέπει να ετοιμαστούμε για την τελετή». Η ταφή δεν θα γινόταν στο νεκροταφείο αλλά μέσα στο στρατόπεδο. Αυτό ήταν το μέρος που έζησε όλη του σχεδόν την ζωή, και ήταν γι' αυτόν το σπίτι του. Λόγω της φήμης του υπήρχε στην τελετή πάρα πολύς κόσμος, από απλούς στρατιώτες, έως και αξιωματικούς από την προσωπική φρουρά του Βασιλιά. Το σκάμμα και η ξύλινη σαρκοφάγος είχαν ήδη ετοιμαστεί, και σε λίγο θα κατέβαζαν κάτω με σχοινιά την νεκρική κλίνη με το άψυχο σώμα του. Αντικείμενα καθημερινής χρήσης τοποθετήθηκαν σε όλες τις γωνίες της σαρκοφάγου και του έβαλαν από ένα ασημένιο νόμισμα στο στόμα και στο δεξί χέρι για το ταξίδι του στον άλλο κόσμο.

«Σταματήστε», φώναξα λίγο πριν κλείσουν το καπάκι της σαρκοφάγου και πλησίασα στο σκάμμα. Τον κοίταξα για τελευταία φορά και άφησα δίπλα του το τόξο και την δερμάτινη φαρέτρα με τα βέλη που μου είχε χαρίσει.

Το πέρασμα του χρόνου μικρά απέδειξε ότι η απόφαση του Περσέα να μην συντρίψει ολοκληρωτικά τους Ρωμαίους μετά την νίκη του στο Σικύριο αποδείχτηκε εντελώς καταστροφική. Οι αντίπαλοί μας αντεκατέστησαν όλους τους επικεφαλής στρατηγούς σε ξηρά και σε θάλασσα, και όχι μόνο ανασυντάχθηκαν αλλά ενίσχυσαν τις φρουρές και τις λεγεώνες τους. Ο νέος ύπατος των Ρωμαίων Κοϊντος Μάρκιος Φίλιππος αδιαφορώντας πλήρως και παρακάμπτοντας τα αποσπάσματα των Μακεδόνων που υπήρχαν στα φρούρια δυτικά του Ολύμπου μας αιφνιδίασε, εισβάλλοντας στην Μακεδονία κοντά στο Ηράκλειο αναγκάζοντας τον κύριο όγκο των στρατευμάτων μας να εγκαταλείψουν τις οχυρές θέσεις των Τεμπών και του Δίου Βορειότερα. Τα άσχημα

αυτά νέα έφτασαν στα αυτιά του Περσέα την στιγμή που αυτός βρισκόταν στο μπάνιο του. Πετάχτηκε έξω από το λουτρό του πανικόβλητος, και τότε φώναξε το ιστορικό (τι νικήθηκα χωρίς μάχη;). Φτάνοντας τρομαγμένος, όσο πιο γρήγορα μπορούσε στην Πύδνα, έστειλε βιαστικά ανθρώπους του πάλι πίσω στην Πέλλα να βυθίσουν για ασφάλεια στην λίμνη όλους τους θησαυρούς από το παλάτι, και άλλους στην Θεσσαλονίκη για να κάψουν τα ναυπηγεία και τις αποθήκες σπλισμού που είχε χτίσει ο πατέρας του Φίλιππος. Τα άσχημα νέα όμως και η πανικόβλητη συμπεριφορά του Περσέα έφτασαν και στα αυτιά όλων των απλών στρατιωτών και η εκτίμηση και ο σεβασμός για τον Βασιλιά τους άρχισε σιγά σιγά να χάνεται. Δεν ήταν λίγες οι φορές που άκουγες ψιθύρους γεμάτους κοροϊδία και χαζόγελα από διάφορες ομάδες σαρισσοφόρων που έλεγαν ειρωνικά.

«Τι νικήθηκα χωρίς μάχη;»

Παρ' όλα αυτά όμως ήμασταν τυχεροί, γιατί οι Ρωμαίοι δεν προχώρησαν περισσότερο. Βλέποντας ότι ο χειμώνας ήταν πολύ κοντά και φοβούμενοι την έλλειψη τροφίμων, οπισθοχώρησαν νοτιότερα εγκαταλείποντας προς στιγμήν τις θέσεις τους από το Ηράκλειο και το ιερό του Δίου.

Με διαταγή του Περσέα επιστρέψαμε και επισκευάσαμε όλα τα οχυρά που είχαν καταστρέψει για στρατιω-

τικούς λόγους οι Ρωμαίοι στο Δίον, και ενισχύσαμε με περισσότερους στρατιώτες το φρούριο στο λιμάνι του Ηράκλειου. Τα υπόλοιπα τμήματα παραταχθήκαμε κατά μήκος της Βόρειας όχθης του ποταμού Ενιππέα. Οι επιθέσεις των Ρωμαίων ξεκίνησαν πάλι την άνοιξη προσπαθώντας να καταλάβουν ξανά το Ηράκλειο. Το φρούριο όμως ήταν πολύ καλά οχυρωμένο και οι αξιωματικοί με τους στρατιώτες του, αντιστάθηκαν σθεναρά απορρίπτοντας όλες τις προτάσεις του Ρωμαίου ύπατου για παράδοση. Το κάστρο φαινόταν πολύ καθαρά από το μέρος όπου βρισκόμουν την ημέρα αλλά και το βράδυ από τις αναμμένες δάδες φωτιάς που είχε για φωτισμό στα ψηλότερα σημεία γύρω του.

Πολλές φορές όμως πλημμύριζε και από ένα ποτάμι με αμέτρητες αναμμένες δάδες φωτιάς χαμηλά στην βάση του, όταν Ρωμαίοι επιχειρούσαν να το πολιορκήσουν και να το καταλάβουν την νύχτα.

Από την πλευρά μας, όλο το υπόλοιπο Μακεδονικό στράτευμα, αν και ήμασταν σχετικά κοντά στο φρούριο παραμέναμε αδρανείς και στάσιμοι παρατηρώντας μόνο την τραγωδία που εξελισσόταν καθημερινά εις βάρος των λιγοστών Μακεδόνων που υπερασπιζόντουσαν ηρωικά το Ηράκλειο.

Ο Περσέας όμως δεν έδωσε ποτέ την διαταγή που έπρεπε και περιμέναμε. Εγκατέλειψε μόνη και αβοήθητη όλη την φρουρά με τους στρατιώτες στο κάστρο, ενάντια στις επιθέσεις των πολύ έμπειρων στις πολιορκίες τειχών Ρωμαίους. Το Ηράκλειο στο τέλος κυριεύθηκε και οι αντίπαλοί μας τώρα είχαν ένα πολύ καλό προγεφύρωμα και από στεριά και από θάλασσα, μέσα στην γη της Μακεδονίας.

Είχε περάσει σχεδόν ένας χρόνος μετά την κατάλη-

ψη του Ηράκλειου από τους Ρωμαίους με μικροσυγκρούσεις και αιφμαχίες ανάμεσά μας, χωρίς κάποιο αποτέλεσμα. Η ρωμαϊκή σύγκλητος βλέποντας την στασιμότητα της κατάστασης άλλαξε πάλι τον επικεφαλής στρατηγό, στέλνοντας αυτή τη φορά τον ικανότατο βετεράνο των πολέμων κατά των Γερμανικών και Γαλατικών φυλών, Λεύκιο Αιμήλιο Παύλο, ο οποίος με την άφιξη του στην Μακεδονία, παρέταξε αμέσως απέναντί μας 43 χιλιάδες πεζούς και 4,5 χιλιάδες ιππείς στην αριστερή νότια όχθη του Ενιππέα. Η είδηση αυτή σε συνδυασμό με κάποιες αποτυχημένες προσπάθειες του Βασιλιά μας λόγω φιλαργυρίας, για συμμαχία με γειτονικούς λαούς, ανησύχησε και τρομοκράτησε περισσότερο τον Περσέα. Γι' αυτό έδωσε διαταγή να ενισχυθούν περισσότερο οι οχυρώσεις στον Ενιππέα, και απέσπασε ένα τμήμα από την παράταξη του Βασιλικού ιππικού για να περιφρουρεί τα παράλια πίσω μας φοβούμενος ενδεχόμενη επίθεση από το ρωμαϊκό ναυτικό. Ο νεοφερμένος ύπατος των Ρωμαίων αποπειράθηκε πολλές φορές να περάσει από ορισμένα σημεία τον Ενιππέα, αλλά χωρίς επιτυχία. Ο ποταμός ήταν πολύ βαθύς και απόκρημνος προς την πλευρά του Ολύμπου και τα κακοτράχαλα δύσβατα μονοπάτια έκαναν τους Ρωμαίους πολύ εύκολο στόχο για εμάς. Στο κάτω μέρος προς την θάλασσα, είχαμε σκάψει διπλά και τριπλά ορύγματα και χαρακώματα. Έτσι κάνοντας και εκεί με αυτόν τον τρόπο αδύνατη την διάβαση των στρατιωτών σ' εκείνο το σημείο, οι δύο πλευρές παραμέναμε οχυρωμένες μακριά η μια από την άλλη, και χωρίς καμία απολύτως εξέλιξη. Η δουλειά μας σαν τοξότες ήταν διπλή. Καλύπταμε συνεχώς και τα δύο άκρα της πρώτης γραμμής που είχαν άμεση ανάγκη για βοήθεια στις επιθέσεις των ρωμαίων, και περιπολούσαμε το ποτάμι εμποδίζοντας τον εχθρό να προμηθευτεί πόσιμο νερό από την κοίτη του Ενιππέα. Ο Περσέας έλπιζε πάλι πως η έλλειψη τροφίμων και νερού θα ανάγκαζε τους Ρωμαίους να ξαναφύγουν νότια, λίγο πριν από τον χειμώνα. Το πρόβλημα όμως αυτό από την αντίπαλη πλευρά του εχθρού το έλυσε η ικανότητα και η αντίληψη του έμπειρου στρατηγού των Ρωμαίων. Ο Αιμήλιος Παύλος παρατηρώντας την μορφολογία του εδάφους, υπέθεσε ότι στην περιοχή του στρατοπέδου του, θα έπρεπε να υπάρχουν υπόγεια ρέματα. Με έκπληξη αλλά και με πολύ μεγάλη χαρά οι στρατιώτες του είδαν τον νερό να αναβλύζει από τους λάκκους των πρόχειρων πηγαδιών που είχαν ανοίξει. Παράλληλα όμως με την εξεύρεση του νερού, ο στρατηγός των ρωμαίων τώρα έψαχνε ανήσυχα και ασταμάτητα να βρει ένα ασφαλές πέρασμα που θα τον οδηγούσε στην απέναντι πλευρά και όχθη του ποταμού Ενιππέα, στην πλευρά την δική μας. Τα στενά της Πέτρας στον Όλυμπο ήταν το πιο αδύναμο σημείο από μέρος μας και προς τα εκεί είχε πάρει διαταγή να κατευθυνθεί ένα ρωμαϊκό απόσπασμα με 8 χιλιάδες πεζούς και 320 ιππείς. Αυτές τις πληροφορίες μας είχε δώσει ένας Κρητικός στρατιώτης που δραπέτευσε την νύχτα στην διαδρομή από το εχθρικό απόσπασμα. Το πέρασμα είχε γίνει γνωστό στον στρατηγό των Ρωμαίων, και έστειλε τον μεγαλύτερο του γιο, Φάβιο Μάξιμο, μαζί με τον Νασίκα ένα νεαρό αξιωματικό φημισμένο για την τόλμη του, να το καταλάβουν. Όλα όμως ξεκίνησαν από ένα πολύ καλοστημένο τέχνασμα του Ρωμαίου ύπατου.

Φεύγοντας από την πρώτη γραμμή της παράταξης τους μετά από μία ακόμη αποτυχημένη επιθετική απόπειρα που έκαναν για να περάσουν τον Ενιππέα, ο νεαρός αξιωματικός μαζί με τον γιο του Αιμήλιου Παύλου γύρισαν στο Ηράκλειο και επιβίβαστηκαν στα ρωμαϊκά πλοία δίνοντας έτσι την εντύπωση ότι θα προσπαθήσουν να αποβιβαστούν μέσω θαλάσσης πίσω μας, ώστε να μας κυκλώσουν. Την νύχτα όμως εγκατέλειψαν τα πλοία και κατευθύνθηκαν περνώντας μέσα από τα δάση του βουνού στην αντίθετη δυτική πλευρά του Ολύμπου διανυκτερεύοντας στο Πύθιο. Στο μεταξύ ο στρατηγός των Ρωμαίων συνέχισε τις επιθέσεις εναντίον μας στον ποταμό Ενιππέα με μεγαλύτερη ορμή αυτή την φορά προσπαθώντας έτσι να μας ξεγελάσει, και ρίχνοντας με αυτόν τον τρόπο στάχτη στα μάτια του Περσέα.

συνεχίζεται

ΑΠΟ ΔΩ ΚΙ ΑΠΟ ΚΕΙ

Του Παναγιώτη Σεϊταρίδη +
Φιλολόγου Καθηγητή

Η ΜΑΝΑ ΜΟΥ

Η μάνα μου ήταν φύση θρησκευτική. Είχε μια άμεση και βαθιά πίστη. Απ' αυτήν την ακλόνητη πίστη εξάλλου αντλούσε και την ιώβεια υπομονή της, που ξεπερνούσε τα ανθρώπινα μέτρα. Ανάστησε δέκα παιδιά δικά της και άλλα δύο ξένα, τη Σουσάνα και τον Σταύρο.

Αλλά το μεγάλο της κατόρθωμα ήταν άλλο. Ίδρυσε την εποχή εκείνη παιδικό σταθμό στο σπίτι μας, που ίσως και η Αθήνα να μην είχε ακόμα. Οι γειτόνισσες μανάδες που είχανε παιδιά στην κούνια και ήτανε αναγκασμένες να δουλεύουν στα χωράφια, αφήνανε τα παιδιά τους στην κυρά Σοφία. Όλες την ξέρανε. Όχι δεν έλεγε σε καμιά. Τα φέρνανε βαθιά χαράματα και τα παίρνανε όταν γυρνούσανε από την δουλειά, γύρω στις δέκα το πρωί.

του καλοκαιριού πάνω από δεκαεννιά ώρες!

Αγώνας καθημερινός και δύσκολος που τον έβγαζε πέρα με ηρωισμό. Γυρόφερνε όλη μέρα, νύχτα μέρα θα μπορούσα να πω, μέσα στο σπίτι, στην αυλή, στο στάβλο, στον κήπο. Ήταν ένα είδος αεικίνητο που η επιστήμη δεν μπορούσε να πετύχει ακόμα. Γυρνούσε πάντα ξυπόλητη. Δεν ανεχότανε παπούτσια στα πόδια της. Ήθελε την ελευθερία της. Το σπίτι δεν την χωρούσε και την έπνιγε. Ήθελε πάντα η πόρτα να είναι ανοιχτή διάπλατα για να μπαίνει φως και ο καθαρός αέρας. Αν σπούδαζε πολιτικός μηχανικός, θα σχεδίαζε σπίτια και πολυκατοικίες, που όλες οι πλευρές να είναι τζαμαρίες. Δεν ήθελε δέντρα μπροστά στο σπίτι, γιατί της έ-

πράξεις χριστιανικές. Τη στήριζε η πίστη.

Κάθε χρόνο τη μέρα της Μεγάλης Παρασκευής δάκρυζε μέσα στην εκκλησία. Μάνα γιατί δακρύζεις τέτοια μέρα; τη ρώτησα μια Μεγάλη Παρασκευή. Τί καταλαβαίνεις αφού δεν ξέρεις γράμματα; Και πώς να μη δακρύζω, παιδί μου, όταν ακούω τον παπά να λέει: Λόγχη εκεντήθη ο Υιός της Παρθένου!

Από την εκκλησία δεν έλειπε ποτέ. Είχε πέσει κάποτε στα χέρια της η Φυλλάδα της Παναγίας, ένα έντυπο που κυκλοφορούσε τότε με τρόπο περιέργο και ύποπτο χέρι με χέρι ανάμεσα στους απλοϊκούς ανθρώπους. Μου το 'δωσε να της το διαβάσω. Ήμουνα τότε στη δεύτερη τάξη του Γυμνασίου. Έγραφε λοιπόν η φυλλάδα: Ο χριστιανός δεν πρέπει να λείπει ποτέ από την εκκλησία. Είναι ασυγχώρητο αμάρτημα. Μόνο σε δυο περιπτώσεις δικαιολογείται η απουσία του. Όταν είναι βαριά άρρωστος στο κρεβάτι και στην περίπτωση που παίρνει φωτιά το σπίτι και από τις τέσσερις πλευρές και δεν μπορεί να φύγει.

Τα λόγια αυτά πρέπει να την επηρέασαν μια για πάντα. Της ήταν αδιανόητο αλλά και αδύνατο να μην πάει μια Κυριακή στην εκκλησία.

Γι' αυτό, αν καμιά φορά έλειπε από την εκκλησία, οι φίλες της καταφθάνανε στο σπίτι μας αμέσως μετά την απόλυση. Η κυρά Σοφία οπωσδήποτε ήτανε άρρωστη και στο κρεβάτι.

Ολάκερη η ζωή της στάθηκε μια διαρκής θυσία για τον συνάνθρωπο. Βοηθούσε τους άλλους τη στιγμή που και η ίδια είχε ανάγκη από βοήθεια. Δεν ξεστόμιζε ποτέ κακό λόγο για κανένα. Δεν έθιξε άνθρωπο ούτε παιδάκι. Αλλά ούτε και ανταπόδωσε ποτέ τον κακό λόγο. Η κακία όλου του κόσμου αν περνούσε από πάνω της, δε θα της έθιγε ούτε μια τρίχα από τα γκρίζα μαλλιά της. Ήτανε βουνό η υπομονή της και η ανοχή της δεν είχε όρια.

-Μάνα, τον κέρδισες τον Παράδεισο, της είπα κάποτε για να την πειράξω.

-Ο δρόμος για τον Παράδεισο δεν εί-

Η οικογένεια Αναστασίου Σεϊταρίδη

Ο πρώτος αυτός ιδιωτικός σταθμός της περιοχής λειτουργούσε υποδειγματικά, αν και λειτουργούσε κάτω από τις πιο δύσκολες συνθήκες. Γιατί από τα χέρια της μάνας μου έπρεπε να περάσουν όλες οι δουλειές που έχει ένα αγροτικό σπίτι. Να ετοιμάσει φαγητό για οχτώ-δέκα άτομα, ν' αρμέξει τις δύο αγελάδες, να καθαρίσει το στάβλο, να συγγυρίσει το σπίτι, να σκουπίσει τη μεγάλη αυλή, να ποτίσει τα λουλούδια. Και μια φορά τη βδομάδα να ζυμώσει δέκα περίπου ψωμιά μεγάλα της φόρμας, να κάψει το φούρνο με ξύλα ή με ζαχαροκάλαμου κορμούς, να βάλει μπουγάδα με σταχτόνερο και λουλάκι.

Κάθε μέρα, εξόν την Κυριακή και τις μεγάλες γιορτές, στις 3.30 το πρωί ήτανε πάντοτε στο πόδι, σαν τον στρατιώτη σε ώρα συναγερμού. Ήταν η ώρα που ζωντάνευε το χωριό από τον θόρυβο των κάρων που φεύγανε για το μάζεμα του καπνού και τις φωνές των ανθρώπων του μόχθου που διασχίζανε τη νυχτερινή γαλήνη. Πρώτη πεταγότανε απ' το κρεβάτι της η μάνα για να ξυπνήσει την υπόλοιπη οικογένεια. Το βράδυ κοιμότανε τελευταία και πάντοτε μετά τις 11.00. ωράριο εργασίας για την περίοδο

κλειναν τη θέα. Κι αν ήτανε στο χέρι της θα έκοβε όλα τα δέντρα της γειτονιάς για να έχει ορίζοντα μεγάλο. Για να αγαλιάσει η ματιά της όλο το χωριό και να φτάσει ίσαμε τη θάλασσα του Θερμαϊκού. Ακόμα και για τη στερνή κατοικία της μας παράγγειλε: Ακούστε παιδιά μου, και μην το ξεχάσετε. Σαν πεθάνω μη μου φτιάξετε μαρμαρίνη πλάκα. Είναι βαριά και θα μου πλακώσει το στήθος. Κι εγώ θέλω να παίρνω αέρα. Να με σκεπάσετε μονάχα με χύμα και να μου βάλετε και ένα ξύλινο σταυρό.

Τη θαύμαζα. Όλα τα πρόφτανε με ηρωισμό και αυτοθυσία, χωρίς να παραπονεθεί ποτέ, χωρίς να βαρυγκωμήσει. Δεν είπα ποτέ τη λέξη κουράστηκα. Έμοιαζε με τον χαρισματικό και ιδεολόγο ηγέτη που νιώθοντας τον ιστορικό του ρόλο, θυσιάζεται για το λαό του. Τα μικρά παιδιά κλαίγανε πολλές φορές ασταμάτητα και δυσκόλευαν ακόμα περισσότερο τις δουλειές του σπιτιού. Και όμως ποτέ δεν την είδα να αγανακτεί και να παραπονιέται. Κι ας είχε εξήντα χρόνια στην πλάτη της. Πίστευε πως ο καλός χριστιανός πρέπει να υπομένει τα πάντα αδιαμαρτύρητα. Γιατί τότε οι πράξεις του είναι στ' αλήθεια

Λίγα λόγια
για τον
Σεϊταρίδη Παναγιώτη

Ο Παναγιώτης Σεϊταρίδης γεννήθηκε στο προσφυγικό χωριό Νέα Τραπεζούντα το 1933.

Είναι γιος του Αναστασίου και της Σοφίας.

Είχε άλλα (9) εννέα αδέρφια. Σπούδασε στο Πανεπιστήμιο στα δύσκολα χρόνια του εμφύλιου και της ανέχειας.

Διορισμένος καθηγητής δίδαξε σε πολλά μέρη, περισσότερο στην Βέροια Ημαθίας, ως φιλόλογος καθηγητής.

Εκεί παντρεύτηκε και απέκτησε (2) δύο κόρες.

Παράλληλα ασχολήθηκε με την λαογραφία και πεζογραφία.

Στα πρώτα φύλλα της εφημερίδας μας στα Νέα του Όφι το 1983 στα τεύχη 6-7-8 και 10 δημοσιεύτηκαν (4) τέσσερα άρθρα του με τον τίτλο Από Δω κι Από Κει.

Από τις θυγατέρες του πήραμε αδημοσίευτα χειρόγραφα του Παναγιώτη και θα τα δημοσιεύσουμε ευχαρίστως στην συνέχεια.

Η προσωπικότητα και η θύμησή του είναι πάντα ζωντανή για όλους τον γνώρισαν.

Πέθανε νέος τον Αύγουστο του 1985 σε ηλικία 52 ετών.

ναί τόσο εύκολο, παιδί μου, μου απάντησε κουνώντας το κεφάλι της. Είναι στενή η πύλη, όπως λέει και το Ευαγγέλιο. Εξ' άλλου κανείς δεν ξέρει τις βουλές του Θεού.

-Θα σου δώσω μια συμβουλή μάνα. Σαν έρθει η ώρα να παρουσιαστείς μπροστά στον Μεγάλο Κριτή, μη χάνεσαι στις λεπτομέρειες. Δεν ξέρεις γράμματα και δεν θα τα καταφέρεις. Πεζ μονάχα: Θεέ μου, ανάστησα μέσα σε προσφυγίες, φτώχιες και πολέμους δέκα παιδιά δικά μου και δύο ξένα που είχαν ανάγκη και βοήθησα πολλά άλλα. Έτσι ν' αρχίσεις την απολογία σου. Άπλωσε και τα χέρια προς το θρόνο Του. Θα δει πως είναι ροζιασμένα και μοιάζουν πιο πολύ με αντρικά παρά με γυναικεία χέρια. Δεν θα χρειαστεί να πεις περισσότερα. Θα κερδίσεις τον Παράδεισο. _

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Από την Οργανωτική επιτροπή ανακοινώνεται ότι το συναπάντεμα των Αραβιδάϊων Οφιτών δεν θα πραγματοποιηθεί εφέτος το Σεπτέμβριο του 2011 διότι βλέπουμε την αγανάκτηση και την οικονομική κρίση αλλά και την ψυχολογική κατάσταση όλων μας και θεωρήσαμε ότι θα επηρεάσει άμεσα όλων μας τα προγράμματα και έτσι το αναβάλαμε για του χρόνου τον Σεπτέμβριο 2012.

Εμείς κρατούμε δυνατά στην σκέψη αλλά και στη θέλησή μας το γενεαλογικό δέντρο – έργο που αρχίσαμε και συγκεντρώνουμε πολλά νέα στοιχεία. Με πολλές ευχές και αγάπη από την οργανωτική επιτροπή των Αραβιδάϊων Οφιτών.

Θα σας κρατούμε ενήμερους για ότι αποφασίζουμε.

Κώστας Αραβίδης – Θεσσαλονίκη τηλ. 2310 314844
Λάμπης Αραβίδης – Κατερίνη τηλ. 23510 36200
Γιώργος Αραβίδης – Κατερίνη τηλ. 23510 21100

Η ΙΕΡΟΤΕΛΕΣΤΙΑ ΤΗΣ ΑΝΟΙΞΗΣ ΦΥΣΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Αγαπητέ μου φίλε,

Θέλω να σας ευχαριστήσω που μου δίδεται η ευκαιρία γι' άλλη μία φορά, να θέσω τις απόψεις μου στην κρίση σας.

Η πρόοδος γίνεται με τον λόγο, με την αμφισβήτηση. Δηλαδή με την αντιθετική δύναμη του ανθρώπινου νού στην στατικότητα και στην ακινησία.

Η ισορροπία στη φύση άλλωστε επιτυγχάνεται με τις αντιθετικές δυνάμεις «Το αντίξουν συμφέρον και εκ των διαφερόντων καλλίστην αρμονία και πάντα κατ' έριν γίνεσθαι» ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ.

Ιερό σήμαινε στον αρχαίο κόσμο, τη Δύναμη, την Ισχύ. Το αντίθετό του, κοσμικό, ακάθαρτο.

Στη Λατινική γλώσσα η λέξη SACIRE = χωρίζω, περιγράφει τον περιφραγμένο απ' ό απαγορεύσεις χώρο της ιερουργίας, σε αντίθεση με το χώρο της καθημερινής πράξης.

Η ιεροτελεστία παραπέμπει και στη θρησκευτική πράξη, εκτός των άλλων, αφού τελεστής είναι ο μυσταγωγός, αυτός δηλαδή που εισάγει και κατηγεί κάποιον στα μυστήρια,

Άνοιξη, από το ρήμα ανοίγω.

Με βάση αυτές τις παρατηρήσεις μπορούμε να αποκωδικοποιήσουμε το περιεχόμενο του τίτλου "Η Ιεροτελεστία της Άνοιξης" ως εξής: Η επανεμφάνιση της φύσης με επαναλαμβανόμενες και δυναμικά ενεργούμενες λειτουργίες.

Μπορεί κανείς να υπονοήσει, την κυκλικότητα των φαινομένων, τη νομοτέλεια, το προκαθορισμένο, την επαναληψιμότητα, την μηχανικότητα της Φύσης, τον Παγκόσμιο Ρυθμό.

Πάντοτε;

Η ύλη εγγύς της ισορροπίας, λέει η σύγχρονη φυσική, συμπεριφέρεται με τρόπο επαναληπτικό. Ενώ όταν πηγαίνουμε από συνθήκες ισορροπίας προς συνθήκες μακριά από την ισορροπία, απομακρυνόμαστε από το επαναληπτικό και οικουμενικό, προς το ειδικό και μοναδικό.

Τη δύναμη που προκαλούσε την επαναληψιμότητα οι αρχαίοι πολιτισμοί, κυρίως, την ταύτιζαν με το Θεό τους και αυτόν με τον Ήλιο και την κίνησή του.

Γνώριζαν τις ισημερίες του (εαρινή 21 Μαρτίου, φθινοπωρινή 22 Σεπτεμβρίου) τις οποίες ερμήνευαν ως χρονική αρχή, άνοιγμα της Φύσης στη ζωή ή στο θάνατο. Συνοδευόταν δε από πλήθος θρησκευτικών τελετουργιών, και μυθικών περιγραφών.

Στο περιεχόμενο των μύθων, αναγνωρίζουμε την αγωγία του θανάτου και τα ερωτήματα της ζωής.

Μύθοι που περιγράφουν το θάνατο και την αναγέννηση του θεού τους, θεού της βλάστησης, της ζωής, μύθοι του θρήσκοντος και αναστάντος θεού τους, ντυμένους με συμβολικά και αλληγορικά στοιχεία.

Φιλοσοφικό χρώμα τους μύθους αυτούς δόθηκε από διάφορες σχολές της αρχαιότητας, και εν πολλοίς ακόμη και σήμερα με τις έωλες αντιλήψεις περί μετεμψύχωσης, μετενσάρκωσης και άλλων παραπλήσιων αντιλήψεων, ως προσπάθεια συνταύτισης της επαναληψιμότητας στη φύση και της ανθρωπίνης ψυχής.

Όμως οι φυσικοί λένε ότι η δύναμη είναι ιδιότητα της μάζας και ότι κάθε μάζα δημιουργεί γύρω της πεδίο δυνάμεων. Χωρίς μάζα δύναμη δεν υπάρχει.

Οι ανατολικές θρησκείες, θεοποίησαν εφόσον δεν κατανοούσαν, τα φυσικά ένστικτα, τη δημιουργική δύναμη της φύσης, τη σεξουαλικότητα, την αναπαραγωγική δύναμη, ταυτίζοντας τον κύκλο των εποχών με το θάνατο και την αναγέννησή της. Επινόησαν δε, βοηθητικά στις μυθολογικές ερμηνείες, ιερά ζεύγη.

Μεταξύ άλλων, στους Βαβυλωνίους η Ιστάρ και ο Ταμούζ, στους Αιγυπτίους η Ίσις και ο Όσιρις, στους Έλληνες η Δήμητρα και η Περσεφόνη, η Αφροδίτη και ο Άδωνις.

Στην αρχαία θρησκεία πίστευαν ότι ο Άδωνις ήταν καρπός της αιμομικτικής σχέσης του Κινύρα και της Σμύρνας ήταν, και μωρό ακόμη, τόσο όμορφος, που η Αφροδίτη, μυστικά από τους άλλους θεούς τον έκρυψε σ' ένα σεντούκι και τον εμπιστεύθηκε στην Περσεφόνη. Όταν ο Άδωνις μεγάλωσε, η Περσεφόνη, θαμπωμένη και αυτή από την ομορφιά του, αρνήθηκε να τον δώσει πίσω, και τότε η Αφροδίτη παρακάλεσε τον Δία να τους λύσει τη διαφορά. Εκείνος αποφάσισε το ένα τρίτο του χρόνου ο Άδωνις να μένει κοντά στην Περσεφόνη, το άλλο τρίτο κοντά στην Αφροδίτη και το τελευταίο τρίτο να το κρατήσει για τον εαυτό του. Εκείνος ωστόσο χάρισε και το δικό του μέρος στην Αφροδίτη. Δεν πέρασε καιρός και ο Άδωνις χτυπήθηκε στο κυνήγι από έναν κάπρο και πέθανε.

Το επίκεντρο του μύθου είναι ο θάνατος και η ανάσταση του νέου, του Ήλιου. Ο θάνατος του Άδωνι και ο γυρισμός του στη γη, συμβολίζουν τον θάνατο της φύσης το χειμώνα και την αναγέννησή της την Άνοιξη.

Στην Αθήνα, στην Αλεξάνδρεια και αλλού τελούνται τα Α-

δώνια μυστήρια, (αφανισμός, κήποι του Άδωνη, επιτάφιος θρήνος, εύρεσις), κατά την διάρκεια των οποίων οι γυναίκες θρηνοούσαν, κατόπιν δε χαιρόταν ενθουσιαστικά την επανεμφάνισή του. Συνήθειες που προσομοιάζουν με τα έθιμα της Μ. Εβδομάδας.

Μεταξύ της φιλοσοφικής σκέψης και της φύσης υπάρχει στενή σχέση από την εποχή κυρίως των προσωκρατικών, όταν η φιλοσοφία άρχισε να είναι ως αντιθετικός πόλος σε άλλες κοινωνικές δυνάμεις, παράγοντας διαμόρφωσης της καθημερινής ζωής.

Υπήρξε ενδιαφέρον για την έρευνα της φύσης, για τον προσδιορισμό των πρώτων αρχών της, καθώς επίσης και το πώς αυτή μας παρουσιάζεται.

«Φύσις κρύπτεσθαι φιλεί» "Πάντα ρεί"

Η φιλοσοφική σκέψη συνέχισε την περιπλάνησή της στον κόσμο της φύσης με τους Στωϊκούς, τους Σοφιστές – οι οποίοι έθεσαν ερωτήματα για τη σχέση φυσικού και ανθρώπινου δικαίου – και τον Επίκουρο

Η μετά από πολλούς αιώνες κυριαρχίας της εκκλησιαστικής ερμηνείας, η φυσική σκέψη επανεμφάνιστηκε την εποχή του Διαφωτισμού, και λίγο αργότερα δε με τους Νατουραλιστές του 19ου αιώνα, για να περάσει σήμερα στο χώρο της σύγχρονης φυσικής.

Μπορεί να υπάρξει σήμερα φιλοσοφία γύρω από τη Φύση χωρίς την συνδρομή της σύγχρονης φυσικής επιστήμης;

Αυτοί οι στοχαστές από τους προσωκρατικούς έως σήμερα προσπάθησαν να απαντήσουν στα ζητήματα που προέκυπταν με τρόπο ορθολογικό σε αντίθεση με την επικρατούσα θρησκευτική ή μυθολογική ερμηνεία.

Οι μυθολογικές ερμηνείες ισχύουν και σήμερα σε αποδυναμωμένους λαούς, ενώ οι θρησκευτικές παρότι αποδυναμωμένες από τη δυναμική της Νεωτερικότητας και της επιστημονικής μεθόδου – υπόθεσις, θεωρία, πείραμα, απόδειξις, αμφισβήτηση - συνεχίζουν να είναι χρήσιμες στο ανθρωλόγο σκεπτόμενο μέρος του δυτικού πολιτισμού.

Θέτοντας ως μέτρο τον ορθό λόγο και την εξ αυτού απορρέουσα «αυθεντία» της επιστήμης, τότε η σχέση ανθρωπίνης κοινωνίας και φύσης αποκτά ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τον σύγχρονο άνθρωπο. Γίνεται η δύναμη που αναγεννά τη σκέψη μέσα από την ιεροτελεστία της Επιστήμης.

Νομίζω ότι για να επαναλαμβάνεται επωφελώς για την ανθρωπότητα η ιεροτελεστία της Άνοιξης, είναι καιρός να επανακρίνουμε τα «θέλω» του ανθρώπου και αυτοπεριοριζόμενοι να θέσουμε τα όρια, να επανεξετάσουμε τη σχέση του καταναλωτικού ανθρώπου με τη φύση, θεσπίζοντας νέους κανόνες δράσης.

Γιατί ο πλούτος της φύσης, μας λέει ο Επίκουρος, και περιορισμένος είναι και εύκολα αποκτούμενος, ενώ ο πλούτος που αναζητά η ματαιοδοξία, δεν έχει όρια.

«Ο της φύσεως πλούτος και ώριστα και ευπόριστος εστί. Ο δε των κενών δοξών εις άπειρον εκπίπτει»

Η κυριαρχία του ανθρώπου πάνω σ' άλλα έμβια όντα, αλλά και η ολοένα εκτεινόμενη εξουσία του στο φυσικό περιβάλλον, απειλεί να εκτρέψει σε ακανόνιστες τις εύτακτες και χρονικά σταθερές κινήσεις της φύσης.

Η τεχνική εξαπολύει τη δύναμή της εναντίον της φύσης διαταράσσοντας την ισορροπία της.

Για να συνέλθουμε απ' αυτή τη μανία της τεχνικιστικής, καταστροφικής κατάκτησης, χρειάζεται το σόκ από την υπέρβαση των ορίων;

Η ιεροτελεστία της Άνοιξης στο Τσέρνομπιλ και στη Φουκοσίμα θα ανασταίνει ζωή ή θάνατο;

Η μεγέθυνση της τρύπας του όζοντος θα κάνει τον Ήλιο μυσταγωγό της ζωής ή του θανάτου;

Την τεχνική όμως δεν πρέπει να την δαιμονοποιούμε αλλά ούτε να την θεοποιούμε. Φιλική σχέση με την τεχνική και γνώση των ορίων της, σημαίνει φιλικότητα στις σχέσεις του ανθρώπου με τον εαυτό του, με τους άλλους, με τον κόσμο.

Κινούμενοι στα φυσικά μέτρα με περίσκεψη αλλά και με γνώση των ορίων του ανθρώπου μπορούμε να δώσουμε λύσεις στα υπάρχοντα προβλήματα χωρίς να δημιουργούμε νέα δυσεπίλυτα.

Μπορεί κανείς να ερμηνεύσει τον υπερπληθυσμό της Γης ως ιεροτελεστία της Άνοιξης του, ως ανάσταση της ανθρωπίνης φύσης;

Οι επιστήμες μας βοηθούν να διαπιστώσουμε, να μελετήσουμε, να προβλέψουμε πολλών ειδών αλλαγές στη φύση. Αλλαγές πολλές φορές απειλητικές.

Η φύση αντιδρά στις επεμβάσεις που γίνονται χωρίς φρόνηση στο βασίλειό της και τιμωρεί αυστηρά όπου ο πολιτισμός μας αδυνατεί να χαράξει τα όρια στις σχέσεις μαζί

της.

«Ού βιαστέον την φύσιν αλλά πειστέον. Πείσομεν δε τα αναγκαίως επιθυμίας εκπληρούντες, τας τε φυσικάς αν μη βλάβησιν, τας σε βλαβεράς πικρώς ελέγχοντες» ΚΔ21 ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ

Με ποιο τρόπο λοιπόν μπορούμε να πείσουμε τη φύση έτσι ώστε να προκύψει ωφέλεια για τον άνθρωπο χωρίς βλάβη της εξωτερικής αλλά και εσωτερικής φύσης του;

Πιθανόν αλλάζοντας τον τρόπο δράσης και σκέψης, επανατοποθετώντας τον άνθρωπο στη φύση ως ίσο με τα άλλα έμβια όντα, κτίζοντας ταυτόχρονα ένα βιοκεντρικό μοντέλο σε αντικατάσταση του ανθρωποκεντρικού προάγοντας και υποστηρίζοντας τη ζωή συνολικά στον πλανήτη.

Αυτό το ζωγόνο πέρασμα, μπορεί να επιτευχθεί νομίζω με τη συνδρομή της παιδείας αλλά και με γέφυρα τον ανθρωπινό θετό νόμο, δίνοντας του παγκόσμια διάσταση. Πανανθρώπινου νόμου που δεν θ' αγνοεί το φυσικό αυτόν δηλ. που η φυσική ισορροπία μοίρασε εξ ίσου σ' όλα τα όντα.

Οικοδομώντας με τον νόμο νοοτροπίες, συνήθειες, πρακτικές, μπορούμε να ελπίζουμε στην αποκατάσταση της ισορροπίας φύσης και κοινωνίας.

«Η φτώχεια αν εναρμονιστεί με τους φυσικούς νόμους, είναι μεγάλος πλούτος. Γνωρίζεις όμως ποια όρια θέτουν αυτοί οι νόμοι της φύσης; να μην πεινάς, να μην διψάς, να μην κρύνεις» μας προτείνει ο Επίκουρος.

Πως όμως μπορούμε να διασφαλίσουμε αυτές τις αυτόνομες φυσικές καταστάσεις, όταν ενώ γνωρίζουμε τα φαινόμενα της εντροπίας και της μη αναστρεψιμότητας της φύσης – έννοιες αντιθετικές στην επαναληψιμότητα – συνεχίζουμε να μολύνουμε ποικιλοτρόπως το περιβάλλον, τα ζώα και τα φυτά;

Η ιεροτελεστία της Άνοιξης τελείται μόνο για τον άνθρωπο και όχι για τα φυτά και τα ζώα;

«Το της φύσεως δίκαιον εστί σύμβολον του συμφέροντος εις το μη βλάπτειν αλλήλους, μήτε βλάπτεσθαι». Το δίκαιο που πηγάζει από τη φύση είναι σύμβαση προς το κοινό συμφέρον, που σκοπό έχει να μην βλάπτουν και να βλάπτονται οι άνθρωποι, προτείνει ο Επίκουρος(XXX1)

Έτσι 'όταν η ανθρωπίνη πρακτική δεν παραβλέπει τη φυσική δράση στην εφαρμογή των επιστημονικών και τεχνικών κατακτήσεων, οι συνήθειες επανακρίθουν, το αχαλίνωτο κέρδος τιθασειεταιί, όλα αυτά πραγματοποιημένα μέσα από συλλογικούς θεσμούς, τότε νομίζω, ίσως ουτοπικά ονειρευόμενος, μπορούμε να ζήσουμε σε αρμονία με τη φύση, προάγοντας τη ζωή.

Το ζήτημα είναι κοινωνικοπολιτικό, αφού αφορά, το σύνολο και τον καθένα μας ξεχωριστά, η καθημερινή ζωή του οποίου θανατώνει ή αναζωογονεί τη φύση και τον πλανήτη.

Μας χρειάζεται λοιπόν μια αληθινή δημοκρατία, προτείνει ο Καστοριάδης, που θα εγκαινιάζε όσο το δυνατόν ευρύτερες διαδικασίες στοχασμού και διαβούλευσης, όπου να συμμετείχαν οι πολίτες στο σύνολό τους. Αυτό με τη σειρά του δεν είναι δυνατό παρά εάν οι πολίτες διαθέτουν μια αληθινή πληροφόρηση, μία αληθινή μόρφωση και ευκαιρία να ασκήσουν στην πράξη την κρίση τους.

Φαίνεται ουτοπική και απραγματοποίητη πρόταση.

Μήπως δεν ήταν ουτοπική πριν 80 μόλις χρόνια η ιδέα της κατάκτησης του κοντινού Διαστήματος;

Η σημερινή βιομηχανική κοινωνία συντελεί την Ύβριν όντας τραγική και άφρων. Ποιος όμως είναι έτοιμος να δεχθεί τη νέμεση;

Προσπάθησα, κουραστικά ίσως, να σας μεταφέρω ένα μέρος από τους προβληματισμούς μου πάνω στα θέματα της φύσης ιδωμένα από την πλευρά της καθημερινότητας

Γιατί τι άλλο διαχειριζόμαστε εκτός από το σκληρό παρόν;

Απέφυγα να κάνω μεταφυσικές αναφορές – αυτές είναι έργο άλλων – γιατί δεν νομίζω ότι υπάρχει αυτή η πολυτέλεια μπροστά στην επιταχυνόμενη ανατροπή της φυσικής ισορροπίας μέσα και έξω από τον άνθρωπο.

Αναζητώ τις επιστημονικές, άμεσες και πρακτικές εφαρμοσμένες λύσεις, ελπίζοντας στην ομαδική δράση ιδιαίτερα ευαίσθητων κοινοτήτων όπως η πανεπιστημιακή (καθηγητές – φοιτητές – διανοούμενοι) η οποία διαθέτει εκτός των άλλων και μεγάλο αριθμό ικανών και ανοιχτών στα μηνύματα των εποχών ανθρώπων.

Ο σπόρος είναι εν δυνάμει δένδρο καρποφόρο. Οι φυσικές δυνάμεις, η παιδεία, μαζί με τον άνεμο των ονείρων στον άνθρωπο, τον αναζωογονούν και τον επαναπροσδιορίζουν στον κόσμο. Συνεργούν στην επ'ανάστασή του.

«Η φύση μιλά χίλιες γλώσσες, και εμείς μόλις αρχίσαμε ν' ακούμεν» λέει ο Ιλύα Πριγκοζίν.

Ας την ακούσουμε προσεκτικά για να είναι ιεροτελεστία η άνοιξη.

του Ιωάννη Μεγαλόπουλου

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΣΥΜΜΑΘΗΤΩΝ ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΛΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΝΕΑΣ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΑΣ ΠΙΕΡΙΑΣ

Με τη βοήθεια του Θεού και φέτος την Κυριακή 3ης Ιουλίου 2011 και ώρα 13:00 μ.μ πραγματοποιήσαμε την Πέμπτη κατά σειρά συγκέντρωση-συνεστίαση, των μαθητών και μαθητριών με τους συντρόφους μας, που είχαμε την ευτυχία να γεννηθούμε το 1938-1941 στην ταβέρνα του χωριού μας (πρώην καφενείο Ανέστη Λυκίδη). Είχε χωρίς αμφιβολία μεγάλη επιτυχία.

Στο ξεκίνημα είπε την προσευχή ο Μιχάλης του τεληόρ, τιμής ένεκεν γιατί επί σειρά τετραετιών ήταν μέλος της εκκλησιαστικής επιτροπής (από τη θέση αυτή απέκτησε πολύ μεγάλη περιουσία!!!). Μετά ανέβηκε στο βήμα ο Γιώργος Αραβίδης ο κουρτσότες, που αφού ευχαρίστησε την οργανωτική επιτροπή, αναφέρθηκε με το δικό του απαλό και γλυκό χιούμορ, στις αλησμόνητες πατρίδες και στα σημεία που αποτέλεσαν σταθμούς στη δημιουργία και πρόοδο του χωριού μας.

Σήμερα η ημέρα συνάντησής μας, των μαθητών του Δημοτικού Σχολείου Νέας Τραπεζούντας είναι ιδιαίτερα συγκινητική, με πολλά και ποικίλα συναισθήματα χαρμολύπης. Εκεί στο μικρό αλλά ζεστό και με πολύ αγάπη πηγαίναμε στο σχολείο για να μάθουμε γράμματα, σπουδάματα του Θεού τα πράματα. Παρ'όλες τις δυσκολίες έμειναν ζωηρές οι αναμνήσεις και καταγραμμένες στο σκληρό δίσκο της θύμησης μας. Περιμέναμε κάθε πρωί να χτυπήσει η καμπάνα για το σχολείο, φορτωμένη την πάνινη τσάντα με τον απασαήλ και ένα ξύλο το Χειμώνα για να ανάψουμε τη σόμπα. Το πρωί μας δίνανε την σκόνη γάλα που ήταν τόσο νόστιμο και ένα σταφιδόψωμο επίσης πολύ νόστιμο.

Θα ήθελα να υπενθυμίσω για εμάς τα μικρά μωρά που τόσο δύσκολος ήταν ο δρόμος μας απ' όλα τα σημεία του χωριού με τα πολλά τσαμούρα το Χειμώνα. Όλες αυτές οι παιδικές δυσκολίες και η φτώχεια μας δυνάμωνε την θέλησή μας ώστε και γράμματα να μάθουμε και κοινωνική αλληλεγγύη και αγάπη μεταξύ μας είχαμε.

Η προσέλευση των συμμαθητών μας ήταν ικανοποιητική, διότι υπήρξαν δυσάρεστα γεγονότα και φυσικά οικονομική κρίση που άρχισε να βάζει βαθιά το χέρι στην τσέπη μας. Είμαστε ευχαριστημένοι για την συμμετοχή όλων όπου ομόρφυναν την εκδήλωσή μας, με το χορό και το τραγούδι που ακολούθησε αλλά και με τα ωραία ανέκδοτα του Χρήστου Γεωργιάδη του τεληόρ, του Ιορδάνη Μαυρόπουλου του πόζο και με την ολιγόλεπτη παρουσίαση και ομιλία από τον Γιώργο Αραβίδη της Χριστίας (κουρτσότες). Έτσι πέρασε ευχάριστα η ημέρα μας και δώσαμε ραντεβού για το 2012

Αγαπητοί μου συμμαθητές και συμμαθήτριες, Οφίτες, Πόντιοι, Φιλοπόντιοι, Πανέλληνες, εκλεκτοί μας προσκεκλημένοι σας ευχαριστούμε για την υπομονή και την προσοχή σας και ιδιαίτερα για την τιμή που μας κάνατε να αφιερώσετε από τον πολύτιμο χρόνο σας για να είμαστε εδώ στην 5η Συνάντηση των μαθητών του Δημοτικού Σχολείου Νέας Τραπεζούντας.

Σας ευχόμαστε υγεία και καλό Καλοκαίρι και του χρόνου στην 6η Συνάντηση που θα πραγματοποιηθεί όπως έχει καθιερωθεί την πρώτη Κυριακή του

Ιουλίου 2012. Ευχόμαστε να είμαστε όλοι εν ζωή και να προσπαθήσουμε να είμαστε περισσότεροι στην επόμενη συνάντησή μας.

Ευχαριστούμε θερμά την οργανωτική επιτροπή τον Κ. Γεωργιάδη Μιχάλη του Τελειόρ, τον Γιάννη Αλχαζίδη τη Γρέινας-Εχτιάρ, τον Μιχάλη Βασιλειάδη του Γιαννάκου και όλους τους συντε-

λεστές αυτής της εκδήλωσης συγκέντρωσης που θεωρείται επιτυχημένη και τους νεαρούς καλλιτέχνες του χωριού μας, τον Παραδεισόπουλο Βαγγέλη στη λύρα και τραγούδι και τον Κώστα Παπαργυρόπουλο στην κιθάρα και τραγούδι. Επίσης ευχαριστούμε την ταβέρνα «Λύκηνθο» με τα νόστιμα εδέ-

σματα και για την άψογη εξυπηρέτησή μας.

Και ένα ανέκδοτο: Οι γυναίκες ενός χωριού (όχι της Ν. Τραπεζούντας) πήγαιναν στον παπά του χωριού για να εξομολογηθούν. Όταν καμιά παρασπονδούσε (απατούσε τον άνδρα της) το έλεγε στον παπά. Ο παπάς έλεγε στις γυναίκες να μη λέτε παρασπόνδησα αλλά να λέτε γλίστρησα. Με αυτόν τον τρόπο συνεννοούνταν με τον παπά. Αυτό το έμαθε και ο πρόεδρος του χωριού μετά από μερικά χρόνια, έφυγε ο παπάς και ήρθε ένας νέος. Αρχισαν λοιπόν οι γυναίκες να πηγαίνουν για εξομολόγηση και τον έλεγαν ότι γλίστρησαν. Ο παπάς δεν μπορούσε να καταλάβει τι εννοούσαν. Σκέφτηκε και κατάλαβε ότι οι δρόμοι δεν είναι καλοί γι' αυτό γλιστρούν οι γυναίκες.

Κάποια μέρα πήγε ο Πρόεδρος να εξομολογηθεί. Ο παπάς του λέει: πρωτού εξομολογηθείς να σου πω κάτι για να μην το ξεχάσω. Σε ακούω πάτερ λέει ο πρόεδρος. Πρόεδρε είναι μεγάλη ανάγκη να διορθώσεις τους δρόμους γιατί γλιστρούν και υπάρχει φόβος να σπάσουν τα πόδια τους οι κάτοικοι. Πιάνει ένα αβάσταχτο γέλιο τον Πρόεδρο. Πρόεδρε πρόσεχε μη γελάς, το πρόβλημα είναι πολύ σοβαρό. Ο πρόεδρος συνεχίζει να γελά, πάλι ο παπάς μη γελάς πρόεδρε, σαν αστειό το παίρνεις. Επιμένει ο παπάς και τότε ο πρόεδρος λέει: σιγά το πρόβλημα! Λες πρόεδρε δεν είναι πρόβλημα; Τον τελευταίο μήνα η γυναίκα σου τρεις φορές γλίστρησε (αστραπιαία σταμάτησε το γέλιο του προέδρου).

Και έτσι το ξέφρενο γλέντι σταμάτησε στις 4 μ.μ το απόγευμα. Αποχαιρετηθήκαμε με την υπόσχεση πρώτα ο Θεός, να συναντηθούμε ξανά την 1η Κυριακή του Ιουλίου 2012 με την ευχή να μην λείπει κανείς.

Ευχαριστούμε Χρήστος Γεωργιάδης του Τεληόρ Τηλ. 23820 22484 Γιαννισά -Αραβίδης Γεώργιος

Ο Τίμιος Σταυρός

Ολόκληρος σχεδόν ο μήνας Σεπτέμβριος, ο πρώτος μήνας του εκκλησιαστικού μας έτους, είναι αφιερωμένος στον Τίμιο Σταυρό. Και αυτό φυσικά δεν συμβαίνει τυχαία.

Γιατί όπως όταν αρχίζει μια μεγάλη παρέλαση, προπορεύονται πάντοτε όλων των άλλων, τα ανάλογα σύμβολα και η σημαία, που δίνουν νόημα και διασαφηνίζουν τον σκοπό της παρελάσεως, το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και με τον Τίμιο Σταυρό.

Προπορεύεται του εορταστικού κύκλου και αμέσως μετά ακολουθεί όλη η Θριαμβεύουσα Εκκλησία, δηλαδή όλες οι στρατιές των αγίων, οι μάρτυρες, οι ομολογηταί, οι όσιοι και όλοι όσοι αφιέρωσαν τη ζωή τους για την αγάπη Του.

Στο τέλος αυτής της ιεράς πομπής ακολουθεί και η Στρατευμένη Εκκλησία, δηλαδή όλοι όσοι πιστεύουν στον Ιησού Χριστό και προσκυνούν και σέβονται το Σταυρό Του. Τον έχουν ως έμβλημα στην πορεία τους και τον θεωρούν ως το ανώτερο, το σημαντικότερο και το αγιότερο σημείο και σύμβολο.

Πολύ εύστοχα ο ιερός υμνογράφος ψάλλει: <<Διά του Σταυρού Σου Χριστέ, μια ποιμήνη γέγονε, Αγγέλων και ανθρώπων...και Ουρανός και η γη αγάλλονται, Κύριε Δόξα σοι>>.

Επάνω του προσηλωμένος ο Χριστός, με τα μεγάλα καρφιά που του έμπηξαν οι αχάριστοι και άπιστοι άνθρωποι, διαλαλεί παντού το μεγάλο μυστήριο της ενανθρωπήσεως του Θεού και την μεγάλη θυσία Του για την σωτηρία του κόσμου.

Η δύναμις και η ευγένεια Του φθάνουν έως το ύψος του Ουρανού και η γνώση του σε απεριόριστο βάθος. Και όποιος με πίστη σκύψει το κεφάλι του και τον μελετήσει, θα ξεδιπλωθούν μπροστά του τα βασικότερα κεφάλαια της πίστεώς μας.

Πολύ χαρακτηριστικά τονίζει ο Ιωάννης Χρυσόστομος, ότι <<ο Σταυρός πάντας εποίησε φιλοσόφους, τους αγροίκους τους ιδιώτας>>.

Γιατί σχηματιζόμενος ο Σταυρός με ενωμένα τα τρία δάκτυλα, αποτελεί την μεγαλύτερη ομολογία και διακήρυξη του Ενός Τριαδικού Θεού, της μιας αδιαίρετου Τριάδος, και του Σταυρωθέντος Χριστού.

Στην μελέτη του Σταυρού, ανοίγεται μπροστά μας ολόκληρη η Καινή Διαθήκη. Γιατί μας υπενθυμίζει τη ζωή και τη διδασκαλία του Χριστού, που δεν ήταν τίποτε άλλο, παρά ένας συνεχής σταυρός και το τέλος του η Σταυρική θυσία.

Και αν συνεχίσουμε τη μελέτη του θα αντλήσουμε σπουδαία διδάγματα χρήσιμα στη ζωή μας για την αντιμετώπιση των προβλημάτων μας και την επιτυχία της σωτηρίας μας.

Θα μπορούσαμε να τον παρομοιάσουμε με μια πανύψηλη σκάλα που ενώνει την γη με τον ουρανό, για να στηρίζει και φυλάττει τον άνθρωπο στην πνευματική ανάβασή του.

Η πίστη, η ανδρεία, η υπομονή στις θλίψεις και στις αρρώστιες, η ταπείνωση, η ελπίδα και η χαρά, η αυταπάρνηση και η θυσία, είναι λίγα από τα χαρίσματα που αντλούμε από τον Σταυρό.

Αναρίθμητα πλήθη μαρτύρων στο διάβα των αιώνων, διατήρησαν ακλόνητη την πίστη τους και έχυσαν με ανδρεία το αίμα τους, για να μην τον αρνηθούν.

Αλλά και όλα τα μοναχικά τάγματα με χαρά σηκώνουν στους ώμους τους τον Σταυρό του Χριστού, αφιερώνοντας σε Αυτόν την ζωή τους. Και είναι τόσο συνυφασμένος (ο Σταυρός) με την ζωή μας, ώστε μας συνοδεύει από τη γέννηση μέχρι τον θάνατο μας. Νήπια τον δεχόμαστε με το Άγιο Βάπτισμα και σφραγιζόμαστε, παίρνοντας με αυτόν τον τρόπο την σφραγίδα του Αληθινού Θεού.

Αποτασσόμαστε τον Σατανά. Αναγνωρίζουμε Κυριόν μας τον Ιησούν Χριστόν και ανήκομεν πλέον σε Εκείνον. Γινόμαστε παιδιά Του, στρατιώτες Του, υπήκοοι Του. Επιπλέον δηλώνουμε την αγάπη μας στον Χριστό, την υποταγή στο Νόμο Του και δίνουμε υπόσχεση ότι θα παραμείνουμε ακόλουθοί Του, με όποια θυσία συνεπάγεται αυτό.

Ακόμα επιφορτιζόμαστε με το καθήκον, να τον δοξάζουμε με τα έργα μας, να τον τιμούμε με τις πράξεις μας και να τον φανερώσουμε παντού και πάντοτε.

Δυστυχώς όμως εμείς πράττουμε ακριβώς τα αντίθετα. Ο Σταυρός βγήκε από την καρδιά μας. Και εφόσον βγήκε από την καρδιά μας, βγήκε από το στήθος μας που το στόλιζε, βγήκε από το σπίτι μας που το φύλαγε, κατέβηκε από τη σημαία μας. Και θα τολμούσα να πω ότι έσβησε από το πιστεύω μας και την ιδεολογία μας.

Το φως του πλέον δεν μας φωτίζει και η δύναμις του δεν μας ενισχύει. Έπαψε να είναι το μοναδικό και άγιο σύμβολό μας. Στρέψαμε τα μάτια μας στα αριστερά και αποχωρούμε σιγά-σιγά από το στράτευμα του Χριστού και προσχωρούμε στο στράτευμα του αντίχριστου. Προτιμούμε αντί τον Χριστό τον αντίχριστο και αντί τον Σταυρό Του, το <<666>>.

Τον πολυσυζητημένο αυτό αριθμό, που δεν είναι καθόλου τυχαίος, αλλά δηλώνει το σύμβολο του αντίχριστου και φανερώνει τον <<αριθμό του ονόματός του>>. Αποτελεί την σφραγίδα του και είναι το κλειδί του.

Θα χρειασθεί και στις ημέρες μας να ομολογήσουμε την πίστη μας και να μην λιποτακτίσουμε από την παράταξη του Κυρίου. Ο Χριστός μας φωνάζει: <<Γρηγορείτε>> και ζητά από εμάς την αγάπη και την αφοσίωση μας. Μας ζητά να αγωνισθούμε, να μην χάσουμε το <<κλειδί>> του Παραδείσου, τον Σταυρό.

Αλλά φυσικά κάθε αγώνας κοστίζει. Η νίκη όμως θα είναι με το μέρος όλων εκείνων που θα παραμείνουν ακλόνητοι και σταθεροί. Εκείνοι θα αξιωθούν να δουν τον φωτεινό Σταυρό, που θα προηγείται στη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού, όταν θα έλθει να κρίνει <<ζώντας και νεκρούς>>.

Είθε ο Θεός να μας κατατάξει με τους εκλεκτούς Του στη Βασιλεία των Ουρανών. Αμήν.

Μακρίνα Μοναχή Μεγαλοπούλου

15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΟΥ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΟΥ

Συνέχεια από τη σελ. 1

θρησκευτικού φρονήματος και αναστήλωσης σε μικρογραφία του αξέχαστου Ελληνικού Πόντου.

Θέλω να τονίσω ιδιαίτερα ότι υπήρξε και είναι τόση η αγάπη, όχι μόνο των Ποντίων προς το νέο προσκύνημα, αλλά και όλων των Ελλήνων, ώστε σε λίγα μόλις χρόνια το όνειρο έγινε πραγματικότητα. Από πλευράς κτηριακής ανηγέρθη περικαλλής κεντρικός ναός, στον οποίον είναι τοποθετημένη η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας και μια μικρή εκκλησία που έγινε το σύμβολο της ανιστόρησης. Ο 15αύγουστος -ημέρα της Κοιμήσεως της Παναγίας- είναι το σημείο αναφοράς όλων των Ελληνο-Ποντίων όπου γης. Είναι το μεγάλο προσκλητήριο προς τιμήν της Παναγίας Σουμελά.

Μέσα στο πέρασμα των αιώνων υπάρχουν μορφές που σημάδεψαν ανεξίτηλα την ιστορία της ανθρωπότητας με το πέρασμά τους. Μια τέτοια μορφή και μάλιστα γυναικεία, είναι η μορφή της Παναγίας. Γιατί είναι αυτή που συνδέθηκε με το μυστήριο της ενανθρωπήσεως του Κυρίου και Θεού μας. Έγινε το μέσο με το οποίο πραγματοποιήθηκε το σχέδιο της σωτηρίας μας. Έτσι αξιόθηκε να γίνει με τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος «η κλίμαξ η επουράνιος, δι' ης κατέβη ο Θεός». Γι' αυτό και ιδιαίτερως τιμάται από την εκκλησία μας. Η περισσότεροι ναοί είναι αφιερωμένοι στο όνομά της και πάρα πολλές γυναίκες φέρουν το όνομά της. Με πόσες χιλιάδες ονόματα δεν την καλούν οι πιστοί και με πόσους ύμνους δεν την μεγαλύνουν και ζητούν τις πρεσβείες της! Οι πρώτες 15 ημέρες του Αυγούστου είναι αφιερωμένες στην Παναγία με νηστείες και παρακλήσεις.

Την ημέρα της Κοιμήσεως της ακούστηκε βροντή και φάνηκαν να συσσωρεύονται σύννεφα στον ουρανό. Ήταν το θαύμα που συγκέντρωσε τους Αποστόλους από τα πέρατα της γης στα Ιεροσόλυμα. Γιατί ήρθαν «υπό νεφών μεταρσίως αιρώμενοι», καθώς ψάλλει η Εκκλησία. Ήταν θέλημα του Θεού και των Αποστόλων επιθυμία, να παρευρεθούν όλοι οι μαθητές κοντά στη μητέρα του Διδασκάλου τους, στις τελευταίες ώρες της ζωής της στη γη. Για να πάρουν την ευλογία της και να κηδέψουν το άγιο σώμα της. Οι Απόστολοι ένιωσαν βαθιά τον ανθρώπινο πόνο του χωρισμού και με κατάνυξη έφεραν στον τάφο της Γεθσημανής το σεντό σκηνώμα, ενώ μελωδίες αγγέλων συνόδευσαν την εξόδιο πομπή.

Το γεγονός της μεταστάσεως της Παναγίας, μάς φαίνεται βεβαίως παράδοξο και ακατανόητο. Αν όμως σκεφτούμε με πόσα μυστήρια ήταν συνδεδεμένη η ζωή της, τότε θα καταλάβουμε πως η μετάστασή της ήταν κάτι φυσικό για κείνη που έγινε η μητέρα του Θεού, για κείνη που είναι «η τιμιωτέρα των Χερουβείμ και ενδοξοτέρα ασυγκρίτως των Σεραφείμ». Οι Απόστολοι για το θαυμαστό τούτο γεγονός, δόξασαν τον Θεό και κήρυξαν παντού αυτό που είδαν: Ότι δηλαδή η Παναγία μας κοιμήθη εν Κυρίω, ετάφη εν Γεθσημανή τω χωρίω και μετέστη εις τους ουρανούς.

Με αυτά τα λίγα λόγια, ανακαλούμε στη μνήμη μας τις ώρες του ξεριζωμού και της φυγής από τις πατρίδες των προγόνων μας, που μέσα σε έναν τυλιγμένο μπογιά έφερε καθένas ό, τι πιο πολύτιμο είχε, τα ιερά σκεύη της εκκλησίας, μια εικόνα αγίου, τα άγια λείψανα ενός μάρτυρα, το ιερό ευαγγέλιο και ό, τι έκρυβε την ιερή παρακαταθήκη της Ορθοδοξίας, Έφερε ακόμα μέσα στην ψυχή του, τους καημούς, τους πόνους και τα όνειρά του ο Ποντιακός προσφυγικός Ελληνισμός. Και έτσι ορμώμενοι, προσπαθούμε μέσα από τους ποντιακούς συλλόγους να παραμείνουμε πιστά προσηλωμένοι στις παρα-

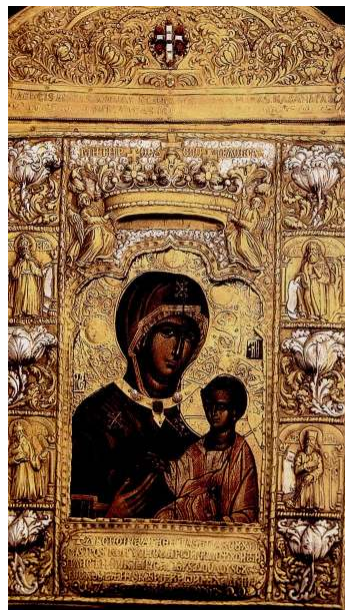
δόσεις, στις διαχρονικές αξίες, τα ήθη, τα έθιμα και τις μνήμες που μετέφεραν από τις αλησμόνητες πατρίδες οι πρόγονοί μας, δείχνοντας έτσι ότι πραγματικά νιώθουμε και πιστεύουμε ότι «κι αν εξεράθη το κλαρί, πάντα χλωρή ειν' η ρίζα».

Στα Αγιασμένα χώματα του Πόντου, στο ιστορικό μας μοναστήρι ανήμερα του 15Αύγουστου πέρσι και φέτος ακούστηκαν ξανά οι ψαλμωδίες της ορθόδοξης πίστεως μας. Μετά από 87 χρόνια είναι η 2η φορά που τελείται Θεία Λειτουργία στη Μονή που εγκαταλείφθηκε μετά την Μικρασιατική καταστροφή το 1922. Είναι η πρώτη φορά στην Ιστορία των 16 αιώνων της κυράς του Πόντου που ο Οικουμενικός Πατριάρχης χοροστάτησε με άλλους αρχιερείς την ημέρα της κοιμήσεως της Θεοτόκου στην οποία είναι αφιερωμένο το μοναστήρι.

Χιλιάδες Ποντιακής καταγωγής Έλληνες από ολόκληρο τον πλανήτη συγκεντρώθηκαν στη μονή του όρους Μελά (όπως οι απόστολοι στην κοίμηση της Θεοτόκου) η οποία στα χρόνια της προσφυγιάς έγινε σύμβολο αναμνήσεων, ελπίδας και παρηγορίας. Η τέλεση της Θείας Λειτουργίας ελπίζουμε και πιστεύουμε ότι θα συνεχίζει από δω και πέρα έστω και την ημέρα του 15Αύγουστου, αλλά και την επιστροφή στις ρίζες, τον γυρισμό σε μια αλησμόνητη πατρίδα.

Αφιέρωμα στον ποντιακό Σύλλογο «Αλέξανδρος Υψηλάντης» Νέας Τραπεζούντας περιφερειακή ενότητα Πιερίας. Είναι ένας καταξιωμένος σύλλογος με μεγάλη ακτινοβολία για το σπουδαίο έργο που κάνει στον πολιτισμό και κρατά τις παραδόσεις και τα μεταλαμπαδεύει στις νέες γενιές με πολύ σεβασμό και τιμή για τις πατρογονικές παραδόσεις. Έχει βραβευθεί από την ακαδημία Αθηνών, θεωρώ ότι είναι βραβευμένος και από τους Οφίτες και από όλους τους Πόντιους Έλληνες. Είναι από τους αρχαιότερους συλλόγους (1928-2011). Έχει πάρα πολλές δραστηριότητες στα πολιτιστικά και ποντιακά δρώμενα του τόπου και όχι μόνο. Καθιερώθηκε το Οφίτικο συναπάντεμα τον Δεκαπενταύγουστο. Εφέτος έγινε 13 και 14 Αυγούστου 2011. Η προσέλευση του κόσμου των Οφίτων και όλων των Πανελλήνων ήταν πάρα πολύ μεγάλη από τις προηγούμενες χρονιές. Αξίζουν πολλά συγχαρητήρια στον πρόεδρο, τα μέλη του Δ.Σ αλλά και σε όλους τους συντελεστές αυτής της ωραίας επιτυχημένης εκδήλωσης

Αραβίδης Γεώργιος

ΓΕΦΥΡΙ ΠΑΛΑΙΟΚΑΡΥΑΣ

Η ιστορία των καλφάδων

-η εξέλιξη της γεφυροποιίας στα χρόνια της Τουρκοκρατίας

«Πέτρα είχαμι, πέτρα δουλέψαμι»
γνωμικό Ζουπανίου (Πενταλόφου Βοΐου)

κείμενο - φωτογραφίες
Δημοσθένης Σεϊταρίδης

Από τα πανάρχαια ακόμη χρόνια, ο άνθρωπος αναγκάστηκε να επινοήσει την κατασκευή γεφυριών, για να ξεπεράσει το εμπόδιο, συνήθως χαράδρα ή ποτάμι το οποίο συναντούσε μπροστά του και διέκοπτε τη συνέχεια του δρόμου επικοινωνίας του.

Με την κατασκευή γεφυριών, στο απώτερο παρελθόν, έχουν ασχοληθεί ιδιαίτερα οι Ρωμαίοι, οι οποίοι κατασκεύασαν έναν μεγάλο αριθμό και ποικιλία γεφυριών. Έτσι, δίκαια οι Ρωμαίοι θεωρούνται οι μεγαλύτεροι γεφυροποιοί της αρχαιότητας καθώς πολλά ρωμαϊκά γεφύρια διατηρούνται ακόμη και σήμερα σε καλή κατάσταση και προκαλούν το θαυμασμό μας. Με τον καιρό ιδρύθηκαν σχολές όπου διδάσκονταν συστηματικά η τεχνική της γεφυροποιίας, αυθεντία της οποίας ήταν ο Βιτρούβιος. Δείγματα τέτοιων γεφυροκατασκευών έχουμε σε πολλές χώρες της Μεσογείου και στον Ελλαδικό χώρο. Ιδιαίτερα τα πέτρινα τοξωτά γεφύρια της Καβάλας, του Αγίου Γεωργίου Λούρου (Αρχ. Νικόπολης) της Μόριας Λέσβου και των Κυθήρων, διατηρούνται σε καλή κατάσταση, με πολλές σειρές τόξων η μία πάνω στην άλλη και τα οποία αποτελούν τμήματα ρωμαϊκών υδραγωγείων. Επίσης δίπλα από την Εθνική Οδό Κατερίνης –Θεσσαλονίκης και πριν τα Μάλγαρα βρίσκεται τμήμα ρωμαϊκής τοξωτής γέφυρας του ποταμού Λουδία.

Μετά την ρωμαϊκή εποχή ακολουθεί η βυζαντινή περίοδος και η τουρκοκρατία. Στη διάρκεια αυτών των εποχών επικρατεί ο τύπος του πέτρινου τοξωτού

ΚΑΛΟΓΕΡΙΚΟ- ΚΗΠΟΙ ΖΑΓΟΡΙΟΥ

γεφυριού, με ένα ή και περισσότερα τόξα. Ιδίως οι Βυζαντινοί χρησιμοποιούν την τεχνολογία και τεχνολογία των Ρωμαίων στην κατασκευή των γεφυριών και των υδραγωγείων και μάλιστα την εξελίσσουν.

Ο μάστορας είναι τίτλος που προϋπάρχει στα βυζαντινά χρόνια. Τότε ο τίτλος ήταν «μαϊστωρ» και δινόταν στον εξαιρετικό τεχνίτη, ο οποίος ήταν από καλλιτέχνη και ζωγράφος έως χτίστης και ξυλουργός. Ήταν τίτλος τιμής και η λατινική του εκδοχή ήταν ο μάγιστρος (magister) ενώ ακόμη και σήμερα οι κάτοχοι μεταπτυχιακών τίτλων στα πανεπιστήμια της Γερμανίας περνούν τον τιμητικό τίτλο magister. Αντίθετα οι Οθωμανοί κατακτητές, επειδή στερούνταν ακόμη και βασικών γνώσεων γεφυροποιίας, αναγκαστικά απευθύνθηκαν στους έμπειρους έλληνες μαστόρους –γεφυροποιοί. Ο μεγαλύτερος αριθμός πέτρινων τοξω-

τών γεφυριών που σώζονται στον Ελλαδικό χώρο είναι έργα της εποχής της Τουρκοκρατίας. Έργα όμως κατασκευασμένα από Έλληνες μαστόρους και όχι από Τούρκους, διότι είναι γνωστό ότι οι Τούρκοι δεν ασχολούνταν με κατασκευές ούτε και με το εμπόριο (στεριάς και θάλασσας). Οι δραστηριότητες αυτές ευρίσκονταν σε όλη τη διάρκεια της τουρκοκρατίας στα έμπειρα χέρια των Ελλήνων μαστόρων. Ακόμη και τα δικά τους φρούρια ή σπίτια όταν ήθελαν να κατασκευάσουν ή να επισκευάσουν οι Τούρκοι, προσελάμβαναν ξένους μαστόρους, σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα Έλληνες. Εκτός του ότι θεωρούσαν υποτιμητικό οι Τούρκοι να ασχοληθούν με τέτοιες δουλειές, δεν είχαν ούτε τη δεξιοτεχνία ούτε τις γνώσεις, ούτε την εμπειρία.

Οι κάτοικοι της Ηπείρου και της δυτικής Μακεδονίας αναδείχθηκαν σε σπουδαίους μαστόρους. Κτηνοτρόφοι

οι περισσότεροι στην πρωταρχική τους ενασχόληση, αναγκάστηκαν να αφήσουν τις πεδινές και ημιορεινές περιοχές τους και ανέβηκαν στις πλαγιές του Γράμμου, του Σμόλικα, της Τύμφης και των Τζουμέρκων για να απομακρυνθούν από τους συνεχείς και καθημερινούς τουρκικούς κινδύνους. Οι πρώτοι μαστόροι της πέτρας εμφανίζονται τον 17ο αιώνα, όμως είναι λίγοι και άγνωστοι. Τον 18ο αιώνα όμως οι πιέσεις των Τούρκων περιορίζονται κάπως και η οικονομική κατάσταση των Ελλήνων ραγιάδων βελτιώνεται και τότε οι Έλληνες μαστόροι αρχίζουν να ταξιδεύουν σε πολλές περιοχές. Η φήμη τους απλώθηκε παντού και έγιναν περιζήτητοι οι μαστόροι της Ηπείρου και της δυτικής Μακεδονίας. Έτσι άρχισαν να ξενιτεύονται και να δουλεύουν σε όλη την βαλκανική χερσόνησο, φτάνοντας ακόμη μέχρι τον Πόντο, τη Ρωσία, τη Βοσνία και την Περσία. Οι δουλειές που αναλάμβαναν ήταν η κατασκευή κάθε πέτρινης οικοδομής. Εκκλησίες, τζαμιά, σαραία, μοναστήρια, τεκέδες (ισλαμικά μοναστήρια), μεντρεσέδες (ισλαμικά ιεροδιδασκαλικά) σπίτια, βρύσες, γεφύρια, καλντερίμια και φρούρια ήταν το αντικείμενο της δουλειάς τους. Για να ολοκληρώσουν, όμως ένα έργο που αναλάμβαναν, χρειάζονταν μαστόρους πολλών ειδικοτήτων, αλλά και παραγιοί. Έτσι δημιούργησαν τις συντεχνίες, τα ισναφια ή συνάφια, τις κομπανίες ή τα μπουλουκία, όπως ήταν γνωστότερα. Η κεφαλή του μπουλουκιού ήταν ο πρωτομάστορας-ο κάλφας, ο εργολάβος, αυτός έκλεινε τις συμφωνίες και υπέγραφε τα συμφωνητικά, αυτός ήταν υπόλογος και υπεύθυνος για να τελειώσει το έργο. Πιο κάτω από τον πρωτομάστορα ήταν οι υπόλοιποι ειδικοί της μαστορίας: οι νταμαρτζήδες, οι ξυλουργοί ή ξυλογλύπτες, οι ζωγράφοι, οι μαρμαροσκαλιστές, οι μαθητευόμενοι ή σιράκια ή παραγιοί, πολλές φορές και ο μάγειρας, εάν ο ιδιοκτήτης του έργου δεν αναλάμβανε να τους χορηγεί και φαγητό (σύψωμο). Έτσι το κάθε μπουλούκι αριθμούσε είκοσι με τριάντα άτομα, ανάλογα με το είδος του έργου που αναλάμβανε.

Με τον καιρό ορισμένα μπουλουκία, είχαν εξειδικευτεί στην κατασκευή τοξωτών γεφυριών και ασχολούνταν σχεδόν κατ' αποκλειστικότητα με αυτά. Αυτοί οι μαστόροι λέγονταν «Κιουπρούληδες», που σημαίνει γεφυράδες. Θεωρούνταν οι καλύτεροι μαστορες της πέτρας ένεκα των ιδιαίτερων δυσκολιών που είχε η κατασκευή γεφυριών.

Τα μπουλουκία έφευγαν από τα χωριά τους τον Απρίλιο, όταν άρχιζαν να λιώνουν τα χιόνια, συνήθως αμέσως μετά τον Αγίου Γεωργίου, και επέστρεφαν το φθινόπωρο, πριν ή αμέσως μετά του Αγίου Δημητρίου.

Ο πρωτομάστορας έκανε δέσιμο (συγκρότηση) του μπουλουκιού, συγκεντρώνοντας μαστόρους διαφόρων ειδικοτήτων, κατ' αποκλειστικότητα από το συγγενικό του περιβάλλον. Μόνο αν δεν μπορούσε να βρει ικανούς τεχνίτες από το κύκλο των συγγενών του, αναγκαστικά κατέφευγε σε συγχωριανούς του τεχνίτες.

Το πρωί της ημέρας που θα ξεκινούσε το μπουλούκι, η νοικοκυρά του σπιτιού του κάθε μάστορα ετοίμαζε πίττες και φασολάδα, για να φάνε αυτοί που θα έρχονταν να ξεπροβοδήσουν τον ταξιδιώτη. Περνούσε και ο παπάς και ευλογούσε το τραπέζι και έτρωναν και τέλος μετά από

αυτό το φαγοπότι, που δεν γινόταν και σε τόσο εύθυμη ατμόσφαιρα, συνόδευαν το μπουλούκι, όλοι σχεδόν οι συγχωριανοί, μέχρι παραέξω από το χωριό και τους ευχόταν καλή επάνοδο. Υπάρχουν πλήθος δημοτικών τραγουδιών της Ηπείρου και της Δυτικής Μακεδονίας που αναφέρονται στον χωρισμό των μαστόρων από τα αγαπημένα τους πρόσωπα. Οι γυναίκες των μαστόρων ή οι μητέρες τους, αναλάμβαναν όχι μόνο όλες τις εργασίες του σπιτιού αλλά και όλες τις αγροτικές εργασίες όσο βαριές και αν ήταν δεδομένου ότι στα σπιτικά τους δεν υπήρχαν ανδρικά χέρια για να βοηθήσουν καθώς ήταν πολύ συνηθισμένο φαινόμενο στα μπουλούκια να είναι ο πάππος, ο πατέρας και ο ανήλικος εγγονός (ως τσιράκι προκειμένου να μάθει τα μυστικά της τέχνης). Από τα μπουλούκια που ξεκινούσαν, άλλα είχαν συμφωνημένες δουλειές, άλλα όμως έκαναν δέκα με δεκαπέντε ημέρες μέχρι να κλείσουν συμφωνία η οποία συνήθως ήταν προφορική, γιατί υπήρχε η λεγόμενη μπέσα.

Ο πρωτομάστορας του μπουλουκιού επέλεγε το κατάλληλο σημείο στο

ΓΕΦΥΡΙ ΣΠΑΝΟΥ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

ΓΕΦΥΡΙ ΠΛΑΚΑΣ - ΤΖΟΥΜΕΡΚΑ

ποτάμι, εκεί που θα τελειώνει το γεφύρι. Έπρεπε να βρει μέρος που να συνδυάζει ορισμένες απαραίτητες προϋποθέσεις. Και πρώτα – πρώτα, στο σημείο εκείνο έπρεπε να πλησιάζουν οι όχθες η μια προς την άλλη, ώστε αν ήταν δυνατόν με μία μόνο καμάρα (τόξο), όσο το δυνατόν μικρότερη, να μπορέσει να τις γεφυρώσει. Από την πείρα τους ήξεραν, ότι όσο μικρότερη ήταν η καμάρα, τόσο πιο στέρεο και το γεφύρι, και είχε και μικρότερο κόστος κατασκευής. Έπρεπε επίσης, εκεί που θα πατούσαν οι βάσεις του, το έδαφος να είναι οι πετρώδες και συμπαγές. Πολλές φορές ο πρωτομάστορας χρειάζονταν να ανεβοκατεβαίνει τις όχθες του ποταμού μέχρι να βρει το κατάλληλο σημείο.

Αφού διάλεγε ο πρωτομάστορας το μέρος που θα χτίζανε το γεφύρι, άρχιζαν μετά οι «νταμαρτζήδες» να ψάχνουν για την γύρω περιοχή, ώστε να βρουν κατάλληλο πετρώδες έδαφος, από το οποίο θα έβγαζαν τις πέτρες που θα χρειαζόνταν. Το μέρος αυτό έπρεπε να πληροί τρεις προϋποθέσεις. Έπρεπε να είναι σε ψηλότερο επίπεδο από το μέρος που θα χτιζόταν το γεφύρι, ώστε να κατεβάζουν με ευκολία τις πέτρες. Έπρεπε να είναι σε μικρή απόσταση από το γεφύρι, και τέλος έπρεπε να έχει τον κατάλληλο βραχισμό, με

σκληρές πέτρες. Τελειώνοντας με αυτήν την διαδικασία (επιλογής νταμαριού), άρχιζαν αμέσως να διαμορφώνουν το έδαφος, εκεί που θα πατούσαν

ΓΕΦΥΡΙ ΤΗΣ ΜΑΕΡΗΣ - ΔΑΣΥΛΙΟ ΓΡΕΒΕΝΩΝ

οι δύο βάσεις στις όχθες. Αφαιρούσαν τα χώματα και τις κινητές πέτρες, ώστε να βρουν συμπαγή βραχισμό. Κατόπιν άρχιζαν να κατασκευάζουν το καλούπι χρησιμοποιώντας ξύλα χονδρά, πάνω στο οποίο θα ακουμπούσαν οι πέτρες

του γεφυριού. Αφού τελειώναν το καλούπι, άρχιζαν το χτίσιμο. Αυτό το άρχιζαν ταυτόχρονα και από τις δύο βάσεις, ώστε το καλούπι να δέχεται τα ίδια βάρη και από τις δύο μεριές ταυτόχρονα. Οι πέτρες διαλέγονταν με προσοχή, και τις πελεκούσαν οι «πελεκητές» (πελεκάνοι). Η πέτρα περνούσε από πολλά διαδοχικά στάδια επεξεργασίας. Κατ' αρχήν οι νταμαρτζήδες βγάζοντας τους ογκόλιθους από το νταμάρι, τους κομμάτιαζαν, μετά τα κατέβαζαν στους πελεκητές (πελεκανούς). Αυτοί την έπιαναν στα χέρια τους, την εξέταζαν καλά από όλες τις μεριές, λες και τη χάιδευαν και μιλούσαν μ' αυτή, και κατόπιν πελεκούσαν με υπομονή και τέχνη. Αφού τελείωνε ο πελεκητής με το πελέκημα, την έπαιρνε ο «παραγιός» την πέτρα και την μετέφερε στο μέρος που ήταν ο χτίστης. Εάν η πέτρα δεν ήταν καλά πελεκημένη και δεν ταίριαζε όπως έπρεπε, την ξαναγύριζε ο παρα-

πέτρα «κλειδί». Από το κλειδί ξεκινούσαν οι δυνάμεις (τα βάρη) πιέζοντας προς τα πλάγια και οι οποίες βαθμιαία μεταβιβάζονταν στις βάσεις. Γι' αυτό την πέτρα αυτή την διάλεγαν με μεγάλη προσοχή και την ξεχώριζαν πολύ νωρίς. Συνήθως πάνω στο κλειδί σκάλιζαν και τη χρονολογία κατασκευής του γεφυριού, καθώς και τον χορηγό τους. Οι πέτρες συνδέονταν μεταξύ τους με ειδικό αμμοκονίαμα «κουρασάνι». Αυτό αποτελούνταν από τριμμένο κρεμμύδι, τριμμένη και κοσκινισμένη ελαφρόπετρα, άμμο και χώμα, ασβέστη, τριμμένα ξηρά χόρτα, ασπράδια αυγών και τρίχες τράγου μερικές φορές. Όλα αυτά τα αναμιγνύανε με νερό, και κάνανε τη λάσπη, την οποία τοποθετούσαν ανάμεσα στις πέτρες. Τη σωστή δοσολογία των παραπάνω συστατικών για την κατασκευή του κουρασάνιου ο κάθε πρωτομάστορας την κρατούσε ως επτασφράγιστο μυστικό και το φανέρωνε μόνο στο διάδοχο του ο οποίος ήταν συνήθως ο υιός του. Το χτίσιμο τελείωνε με το σκάλισμα του προστάτη Αγίου του, που αυτό γινόταν πάνω σε πλάκα πέτρινη, την οποία τοποθετούσαν σε ειδική κόγχη. Στη συνέχεια περίμεναν μετά το τέλος του χτισίματος 20 ημέρες ώστε να σφίξει του κουρασάνι και μετά έκαναν το ξεκαλούπωμα. Αφού τελειώνει το ξεκαλούπωμα περίμεναν άλλες 20 ημέρες και αν δεν γκρεμίζονταν το γεφύρι τότε γίνονταν η αποπληρωμή. Αν το γεφύρι δεν γκρεμίζονταν ακολουθούσε μεγάλο γλέντι, ενώ το μπουλούκι μπορούσε να κλείσει και νέα συμφωνία καθώς τα νέα της επιτυχημένης κατασκευής του γεφυριού έφθαναν σε όλους τους οικισμούς της περιοχής. Αν όμως το γεφύρι δεν άντεχε και γκρεμίζονταν, τότε η ευθύνη ήταν όλη του πρωτομάστορα.

Τα γεφύρια –είναι αλήθεια– χτίστηκαν, κάποτε, για να καλυφθεί μία επιτακτική ανάγκη. Μα μορφοποιήθηκαν έτσι που γρήγορα και το κυριότερο αβίαστα μετουσιώθηκαν σε έργα τέχνης. Σήμερα, σύμβολα πια, λειτουργούν σε μια άλλη διάσταση, αυτή του θρύλου!!!

γιός πίσω στον πελεκητή, ο οποίος συνέχιζε να την πελεκάει.

Χτίζοντας σιγά – σιγά την καμάρα και από τις δύο επιφάνειες, όταν πλέον έφταναν στο ψηλότερο σημείο της, εκεί που θα έκλεινε το τόξο, έμπαινε η ιερή

13ο ΣΥΝΑΠΑΝΤΗΜΑ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΠΟΝΤΙΑΚΩΝ ΣΩΜΑΤΕΙΩΝ 14, 15, 16, 17 ΙΟΥΛΙΟΥ 2011

Τεράστια επιτυχία σημείωσαν οι εργασίες του 13ου Συναπαντήματος Νεολαίας Ποντιακών Σωματείων το οποίο πραγματοποιήθηκε στις εγκαταστάσεις του Ιερού Προσκυνημάτων «Παναγία Σουμελά» από 14 έως 17 Ιουλίου 2011.

Η συμμετοχή των νεολαίων που συμμετείχαν ξεπέρασαν κάθε προηγούμενο και για 4 ημέρες 650 περίπου νέοι από την Ελλάδα και το εξωτερικό είχαν την ευκαιρία να εκκλησιαστούν, να επισκεφθούν αξιοθέατα της περιοχής, να παρακολουθήσουν ενδιαφέρουσες εισηγήσεις, ποντιακό θέατρο και καλλιτεχνικό πρόγραμμα με την συμμετοχή καλλιτεχνών και χορευτικών συγκροτημάτων.

Το φετινό Συναπάντημα ήταν αφιερωμένο στον ατόφιο Έλληνα Ποντιακή καταγωγής, ήρωα και Αρχηγό της Ελληνικής Επανάστασης Αλέξανδρο Υψηλάντη.

Οι νέοι επισκέφθηκαν τον Αντιπεριφερειάρχη Ημαθίας κ. Κώστα Καραπαναγιωτίδη ο οποίος τους υποδέχθηκε στο γραφείο του και τους προσέφερε υλικό για τα αξιοθέατα της Ημαθίας, ενώ στην συνέχεια ξεναγήθηκαν στη Δημόσια Βιβλιοθήκη της Βέροιας και ενημερώθηκαν για το έργο και τις καινοτομίες της.

Την Παρασκευή 15 Ιουλίου 2011 πραγματοποιήθηκε η επίσημη τελετή έναρξης, κατά την οποία ο Πρόεδρος του Ιερού Προσκυνημάτων «Παναγία Σουμελά», Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ.κ. Παντελεήμων, καλωσόρισε τους συμμετέχοντες στο Συναπάντημα, αναφέρθηκε εκτενώς στο παράδειγμα του Αλέξανδρου Υψηλάντη και στην έμπρακτη αγάπη του για την πατρίδα και την ελευθερία και ευχήθηκε καλή επιτυχία στις εργασίες του.

Ακολούθησαν χαιρετισμοί του Προέδρου του Σωματίου «Παναγία Σουμελά» κ. Γ. Τανιμανίδη, της Δημάρχου Βεροίας κ. Χ. Ουσουτζόγλου, του Αντιπεριφερειάρχη Σερρών κ. Ι. Μωυσιάδη και του Προέδρου της Πανελληνίας Ομοσπονδίας Ποντιακών Σωματείων κ. Χ. Αποστολίδη.

Τις πολύ ενδιαφέρουσες εισηγήσεις ανέπτυξαν οι: Γεώργιος Σούρας, τ. Αντιπρόεδρος της Βουλής, ο οποίος παρουσίασε το βιβλίο του «στα βήματα του ιερού λόχου» και εξήρε την προσωπικότητα και την προσφορά του Αλέξανδρου Υψηλάντη που ήταν ποντιακής καταγωγής και συνέβαλε τα μέγιστα στην εθνική μας υπόθεση.

Βασίλειος Σιδηρόπουλος, Ερευνητής Κατταδοκικής με

θέμα: «Η χορευτική παράδοση της Βόρειας Κατταδοκίας συναντά την παράδοση του Πόντου»

Γιώργος Πουλατζακλής, Μουσικός με θέμα: «περί Κεμανέ».

Νικόλαος Ζουρνατζίδης, Ερευνητής-χοροδιδάσκαλος, έκανε μία χορευτική και ενδυματολογική προσέγγιση των χορών του Πόντου

Dr. Ματθαίος Τσαχουρίδης, Καθηγητής Μουσικολογίας με θέμα: «Η ποντιακή λύρα: από την παράδοση στην εξέλιξη»

Κων/νος Βουδούρης, Αρχαιολόγος, παρουσίασε το έργο του μεγάλου μας ζωγράφου Βάλια Σεμερτζίδη, ο οποίος γεννήθηκε από Πόντιους γονείς στο Κρασνοτάρ της νότιας Ρωσίας και έζησε στην Ελλάδα αφήνοντας ένα σημαντικό έργο

Κων/νος Σοφινίδη, Εκπαιδευτικός-συγγραφέας, αναφέρθηκε στο έργο του «Οι εικόνες της ψυχής» και τη χρήση της ποντιακής διαλέκτου, ενώ η κα .Χριστίνα Σαχινίδου, Αντιπρόεδρος της Π.Ο.Π.Σ., απήγγειλε ποίημα του κ.Σοφινίδη.

Σοφία Ελευθεριάδου, Οδοντίατρος, αναφέρθηκε στον πολιτισμό που ανέπτυξαν οι Έλληνες στην περιοχή της Μαύρης Θάλασσας.

Στο πλαίσιο των παράλληλων εκδηλώσεων του 13ου Συναπαντήματος οι συμμετέχοντες είχαν την ευκαιρία να παρακολουθήσουν δημόδη άσματα του Πόντου από τη Χορωδία της «Φιλοπώχου Αδελφότητας Ιμεραίων», συναυλία ποντιακής μουσικής με τον τίτλο «Ωδές Εγχορδων», παραδοσιακούς χορούς της Κατταδοκίας από τον Λαογραφικό Σύλλογο Θηριόπτερας «Ο Μέγας Βασίλειος», την ποντιακή θεατρική παράσταση «Αρωθυμούμε και Τιμούμε» από τον Σύλλογο Ποντίων Καλλιθέας-Συκεών σε σκηνοθεσία της κας Έρρικας Νικολαΐδου η οποία τιμήθηκε για την πολυετή συμμετοχή και προσφορά της στο Συναπάντημα.

Τέλος η κ.Βικτωρία Σαββίδου, Γεν. Γραμματέας της Π.Ο.Π.Σ. & Πρόεδρος του Συλλόγου Σανταίων Θεσσαλονίκης «Η Επτάκωμος Σάντα» έδειξε τον τρόπο παρασκευής του ποντιακού φαγητού «χαψοπούλεα».

Την Κυριακή 17 Ιουλίου, οι νέοι παρακολούθησαν τη Θεία Λειτουργία στην Ιερά Μονή της «ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΣΟΥΜΕΛΑ» και στην συνέχεια κατέθεσαν στεφάνια, στο Μνημείο του Αλέξανδρου Υψηλάντη.

Κορυφαία στιγμή του 13ου Συναπαντήματος Νεολαίας Ποντιακών Σωματείων ήταν ο αποχαιρετιστήριος χορός στον οποίο συμμετείχαν όλοι οι νέοι, χορό τον οποίο τίμησε με την παρουσία του και συμμετείχε ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης & Καμπανίας κ.κ. Παντελεήμων.

Μετά την ολοκλήρωση των εργασιών οι νεολαίοι συγκρότησαν την νέα Οργανωτική Επιτροπή, η οποία θα αναλάβει να διαμορφώσει και να εισηγηθεί το πρόγραμμα του επόμενου 14ου Συναπαντήματος.

Επίσκεψη στο χωριό μας του Αντιπρύτανη της Μουσικής Ακαδημίας της Φιλιππούπολης Βουλγαρίας

Την Νέα Τραπεζούντα και τον σύλλογο «Αλέξανδρο Υψηλάντη» επισκέφθηκε την Τετάρτη 24 Αυγούστου ο Αντιπρύτανης της Μουσικής Ακαδημίας Φιλιππούπολης Βουλγαρίας, Κοσ Λιούμπεν Ντόσεφ, συνοδευόμενος από την σύζυγό του Κα Τάνια Ντόσεβα διακεκριμένη παραδοσιακή τραγουδίστρια της Βουλγαρίας, και τον κ. Λάζαρο Τζορμπατζίδη υπεύθυνο διδασκαλίας της Βυζαντινής-Παραδοσιακής Χορωδίας του συλλόγου μας, ο οποίος εκτελούσε και χρέη διερμηνέα. Ο κ. Ντόσεφ και η σύζυγός του έμειναν ενθουσιασμένοι από τις κτιριακές εγκαταστάσεις του συλλόγου αλλά και τις άλλες ομορφιές του χωριού, και κυρίως εντυπωσιάστηκαν από τις αγιογραφίες στον Ι. Ναό της Ζωοδόχου Πηγής. Στην συνέχεια και στην ταβέρνα Λύκηνθος στήθηκε με πρωτοβουλία του Λάζαρου Τζορμπατζίδη και των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου του συλλόγου παραδοσιακό γλέντι με παραδοσιακά όργανα της χώρας μας

από τα παιδιά του Μουσικού Σχολείου Κατερίνης και τα παιδιά του τμήματος εκμάθησης ποντιακής λύρας του συλλόγου μας όπου με την συνοδεία μελών της Χορωδίας του συλλόγου τραγούδησαν παραδοσιακά τραγούδια προς τιμήν των ξένων επισκεπτών.